

**Jog, ügyvédek és birodalom: A külpolitikai berendezkedéstől a
technikai jogi hegemoniáig**

**(a *Cambridge History of American Law* hamarosan megjelenő
fejezete)**

Yves Dezalay, CNRS, Párizs és Bryant G. Garth, a Southwestern Law School dékánja

Összefoglaló:

Ez a fejezet Pierre Bourdieu szociológiai eszközeire támaszkodva követi nyomon a jog szerepét a

Az Egyesült Államok külpolitikája a huszadik század folyamán, bemutatva a saját magukat és ügyfeleiket képviselő vállalati jogászok által vezetett ügynevezett külpolitikai intézményrendszer felemelkedését.

-- miközben az állam felépítésén és megtestesítésén is dolgozik. Bemutatja az elitcsoport kihívásait és az 1970-es és 1980-as évekbeli válaszlépéseket. Az eredmény - némileg paradox módon - az, hogy az elit sajátos befolyása csökkent, de az általuk kínált jogi megközelítések egyre inkább meggyökeresedtek és önállóbbá váltak. A változások segítenek magyarázatot adni a "jog globalizációjára", amelyet a fejezet az emberi jogok, a nemzetközi kereskedelmi választottbíráskodás és a kereskedelem területén követ nyomon.

A huszadik század végén számos tudományág tudósai figyeltek fel a

"normák" vagy akár "legalizálás" az amerikai külpolitikában és általában a nemzetközi

kapcsolatok gyakorlatában. A külkapcsolatok irányításának szabályairól szóló jogi viták és a

kívánatos törvények, például a népirtást vagy az etnikai tisztogatást tiltó törvények

érvényesítésének kérdései a következők lettek

a nemzetközi diplomácia központi eleme. Még a "globalizáció" melletti és elleni vitákban is

megjelentek a jogászok, és a kereskedelmi viták középpontjában olyan kérdések álltak, mint a

környezetvédelmi csoportok jogállása a Kereskedelmi Világszervezet előtti eljárásokban. Sok

tudós számára ezek a

A fejlemények fontos és kívánatos elmozdulást jelentettek a hatalomért és befolyásért folytatott

"realista" harcoktól a nagyobb együttműködés és a szabályorientált viselkedés felé. A

külpolitika napirendjét a múltban minden korábbinál jobban uralták a törvények és a jogérvényesítés kialakítására és javítására vonatkozó elképzelések.

Ez a fejezet történeti és szociológiai megközelítéssel vizsgálja a legalizáció folyamatát (és annak ünneplését). A jelenlegi intézményi fejlemények nyomon követésével a genezisükig egy

századdal ezelőtt, a fejezet azt állítja, hogy a nemzetközi kapcsolatok jelenlegi helyzete tükrözi a az "amerikanizálódás" relatív sikere külföldön, ami szintén megerősíti az ügyvédek és az általuk kiszolgált ügyfelek hatalmát az Egyesült Államokban. A jog és az ügyvédek központi szerepet játszottak abban, amit a

a huszadik század folyamán az Egyesült Államok "birodalmi stratégiáiként" jellemezték, de a jog és a jogászok szerepe ezekben a stratégiákban az idők folyamán megváltozott. Különösen, mi

vizsgálja meg azt a folyamatot, amelynek során az úgynevezett "külpolitikai intézmény" (FPE) hatalma beágyazódott a törvény működésébe. A hatalom egyre inkább legalizálódott és egyre autonómabbá vált, ami egyben azt is jelentette, hogy az FPE konkrét hatalma csökkent.

Mivel szociológiai megközelítésünk még mindig kissé unortodox, kiemelünk néhány rejtélyt és paradoxont, amelyekkel magyarázatot adhatunk a nemzetköziesedésre és a jogra. Elemzésünk megmagyarázza a jogi idealizmus és az instrumentális pragmatizmus kombinációját, amelyet az amerikai külpolitikában látunk (részben az úgynevezett realisták és idealisták közötti folyamatos vitában tükröződik), valamint azt, hogy mindkét oldal bajnokai gyakran váltanak oldalt vagy kapnak segítséget valószínűtlen partnerektől (például a filantrópból lett vállalati spekulánsoktól - a közelmúltban Soros György példajaként). Ez megmagyarázza a legalizálási folyamat közelmúltbeli felgyorsulásának egybeesését a jogi elit viszonylagos hanyatlásával egy időben, amely egykor kvázi monopóliumot élvezett az amerikai nemzetközi politika felett. A folytonosságoknak és a megszakításoknak van néhány furcsa kombinációja is, amelyekre ez az elemzés rávilágít. Az emberi jogok területe, mint egy kiemelkedő példa, a hidegháborús politikába való mély beágyazottságtól a hidegháborút kritikusan szemlélő ellenfelek által fegyverként való újbóli feltalálásig, majd az új ortodoxiaként való

intézményesülésig jutott. A kereskedelmi viták legalizálását ugyanakkor olyan multinacionális cégek, mint a Pfizer, és olyan vezető globalizációellenesek, mint Lori Wallach (a Public Citizen munkatársa) is támogatták. Még a George Bush mögött álló neokonzervatívok által támogatott terrorizmus elleni háborút is meg lehet érteni.

jobb nem a "multilateralizmus" és a jog elutasításaként, hanem inkább az amerikai jogot előállító és globalizáló csatározások folyamatos sorozatának egyik epizódjaként.

Elemzésünk általánosságban megmagyarázza, hogy a jog miért és hogyan tarthatja meg központi helyét a politikai és gazdasági hatalom csatateréként a külkapcsolatokban. Elismerjük, hogy az e csatározásokból származó törvények tartalma fontos, csakúgy, mint a verseny - beleértve a "realisták" és az "idealisták" közötti versenyt is -, hogy az egyik vagy másik politikai álláspontnak kedvező törvények szülessenek. Megjegyezzük továbbá, hogy az a tény, hogy a jog az elmúlt évtizedekben autonómabbá és intézményesebbé vált, szintén jelentős hatással van az egyének külpolitikai területekkel kapcsolatos jogok érvényesítésének képességére. Ebben az esszében azonban nem a törvények tartalmára vagy kikényszeríthetőségére összpontosítunk. Hanem arra a folyamatra, amelynek révén az ügyvédek egy bizonyos csoportjának sikerült - és sikerül is - a realizmus és idealizmus, a progresszív és konzervatív politika egymást követő hullámait olyan külpolitikai apparátusba csatornázni, amely felhatalmazza és lehetővé teszi számukra - a különböző kihívások ellenére -, hogy a folyamatot saját maguk és nagyvállalati ügyfeleik általános érdekében irányítsák.

E fejezet egyik alaptézise az, hogy az amerikai jog nemzetközi használatának megértéséhez arra kell összpontosítanunk, hogyan, kik és milyen társadalmi kontextusban állítják elő azt. Az amerikai jog társadalomtörténete, még ha az a külpolitikára helyezi is a hangsúlyt, megköveteli az amerikai jog termelési módjának vizsgálatát. Ez a feladat megköveteli a jogi elit identitásának feltárását, azokat az alapvető eszközöket, amelyekkel befolyásolja a jog politikáját - nevezetesen a jog termelőinek ellenőrzését és a jog termelési módjának uralmát -, valamint az általa alkalmazott erőforrásokat és stratégiákat, amelyeket az egyéni és kollektív életrajzokon keresztül találunk meg. Ily módon megérthetjük mind a jog sajátos amerikai

termelési módját -- és az ügyvédi irodákat --, mind pedig azt, hogy hogyan

ez a mód a huszadik század folyamán átalakult. A változások, mint látni fogjuk, mind az FPE-ben megtestesülő jogi elit külső kihívásai, mind a jogi területen belülről érkező kihívások révén zajlanak, amelyek új belépőkkel, fokozott versennyel, specializációval és nagyobb munkamegosztással járnak. A belső változások növelik a nyomást azokra a generalistákra, akik egykor úgy tehettek, mintha mindenből egy kicsit mindent csinálnának - az állam vagy az üzleti élet "bölcseiként", tanult jogászként és idealista látnokként tevékenykedtek. A belső változások azon a folyamaton keresztül mennek végbe és gyorsulnak fel, amelynek során az államhatalom területén a csatákat a jog terepén és fegyvereivel vívják.

A fejezet kiindulópontja a felemelkedés, a relatív hanyatlás és a az úgynevezett "külpolitikai intézményrendszer" későbbi felemelkedése, kihívása, átalakulása és intézményesülése. " A történet nagy vonalakban úgy ábrázolható, mint egy elhúzódo és aligha elkerülhetetlen weberi elmozdulás a kormányzástól – a kormányzati napirend alakítása és felügyelete értelmében – az elit jogászok "karizmája" általi kormányzástól a bürokratikus intézmények "rutinja" és a "kemény" és "puha jog" kombinációja felé. " A nagy vonalak azonban elfedik azokat a részleteket, amelyek meghatározzák a kormányzás mai' esetleges "játékszabályainak" részleteit. Ebben a fejezetben különösen azt igyekszünk bemutatni, hogy az Egyesült Államokban a "karizma" hogyan helyezkedett el a hatalomért folytatott vitatott küzdelmekben részt vevő személyek felismerhető csoportjában, és hogyan egy a megkülönböztető "rutin" a külpolitika irányítására vonatkozó szabályok és megközelítések vitatott halmazaként jelent meg. Emellett mindkét esetben a jog és a jogászok szerepét látjuk az Egyesült Államokban.

a "kvázi" államhatalom többpólusú mezőjének részeként - egy olyan hatalmi mező, amelynek nincs "magja", de három fő pillér - az Ivy League egyetemek, a Wall Street és Washington, D.C. -

köre épül.

Az itt vizsgált történet egyik eredménye, mint már említettük, az volt, hogy az amerikai törvények és az amerikai -

képzett jogászok váltak a globalizáció és Amerika' viszonylag sikeres erőfeszítései középpontjába.

az 1980-as és 1990-es években, hogy a globalizációt a saját céljai szerint határozzák meg és alakítsák – a célokat az 1970-es években meghatározóvá vált neoliberális közgazdászok határozták meg. A Kereskedelmi Világszervezetek' jogi rendszer például arra törekedett, hogy rögzítse és legalizálja az alapvető szabadkereskedelmi elveket és megközelítéseket az amerikai kereskedelmi jog mintájára. Ez a többnyire liberális kereskedelmi rendszer kiegészítette a valamivel korábbi

a "lex mercatoria" és a nemzetközi kereskedelmi választottbíráskodás rendszerének kialakulása, amely az Egyesült Államokba költözött.

(és az angol) szerződési jog és az amerikai típusú pereskedés a transznacionális üzleti kapcsolatok középpontjába. Az üzleti életben bekövetkezett fejlemények mellett a nemzetközi emberi jogi mozgalom

az elmúlt negyedszázadban sikerült felemelni a jog és az emberi jogok helyét – és az amerikai székhelyű nem kormányzati szervezetek (NGO-k), mint például a New York-i székhelyű Human Rights Watch és alapítványok, mint például a Ford Alapítvány – a nemzetközi kapcsolatok terén. Végezetül,

az emberi jogokat és az üzleti jogot a legitim kormányzás receptjévé ötvözve a "jogállamiság" programok központi szerepet kaptak nemcsak az Egyesült Államok, hanem a Világbank, a Nemzetközi Valutaalap és számos európai ország külföldi segítségnyújtásában is. Ezek és a párhuzamos

a "globalizáció" előmozdításán dolgozott az amerikai üzleti élet és az azt kiszolgáló tudásipar számára épített államokon és gazdaságokon keresztül.

beleértve különösen a jogi szolgáltatókat, valamint a befektetési banki és üzleti tanácsadói iparágakat, amelyek a vállalati ügyvédi irodák mintájára jöttek létre.

Ez a legalizáció és globalizáció kihívásokkal néz szembe az Egyesült Államokban és

külföldön egyaránt. A Bush-Cheney-kormányzat különösen a WTO-t kérdőjelezte meg, különösen azért, hogy az acélipar védelmét állította (bár végül kapitulált); elutasította a Nemzetközi Büntetőbíróságot létrehozó, a ballisztikus rakétaelhárító rendszerek betiltását és a globális felmelegedés szabályozását célzó szerződésekhez való csatlakozást, és a terrorizmus elleni háborút arra használta fel, hogy csökkentse az emberi jogok és a jogállamiságra irányuló tevékenységek jelentőségét és fontosságát. A folyamatos életképesség

az emberi jogi rendszer egyidejűleg azonban elég nyilvánvaló, különösen a következő esetekben válaszul a "terrorizmus elleni háború" részeként fogva tartott amerikai foglyok kínzására vonatkozó bizonyítékokra. "Valójában, némileg paradox módon, a Bush-Cheney-kormányzat végül is megalapozta a második Öböl-háborút nagyrészt azon az elméleten alapult, hogy Szaddám Husszein' emberi jogi jogsértései indokolják a humanitárius beavatkozást, és jelentős forrásokat fordítanak Irak dokumentálására.

háborús bűnök. Bár meglehetősen ellenáll minden olyan törvényi szabályozásnak, amely az amerikai hatalom korlátozásával fenyeget, még a Bush-Cheney-kormányzat is kihasználja az emberi jogi megfontolások tartós legitimitását, amikor az a céljait szolgálja.

Annak érdekében, hogy megértsük a jog jelenlegi helyzetét a nemzetközi kapcsolatokban, ez a fejezet két, egymással szorosan összefüggő, de egymástól elválasztható történetet vizsgál meg. Az első az emberek története lesz.

az úgynevezett "külpolitikai intézményt" (FPE) alkották. Ők építették fel a nagyhatalmú pozíciókat az amerikai államban és annak környezetében a jogi legitimáció révén, de legalább annyira támaszkodtak személyes kapcsolataik, üzleti kapcsolataik és társadalmi osztályuk tőkájére is. A jogi tekintély volt hatalmuk egyik legfontosabb alapja, de magába a jogba való befektetésük viszonylag csekély volt. Szerepüket úgy vizsgálhatjuk meg, hogy megvizsgálunk néhány központi figurát az FPE XIX. század végi kezdeteitől az 1960-as évekbeli apoteózisáig. Ezt követően a FPE-t érő kihívások, amelyeket különösen a vietnami háború és a gazdasági válságok sorozata jelentett, kerülnek kiemelésre. A

a második történet a törvénybe és a "legalizációba" való tényleges befektetés finomabb kérdésével fog foglalkozni.

már az első világháború előtt is nyilvánvaló volt, de csak a második világháború vége után

nyert jelentős jelentőséget – és sokkal nagyobb fokú intézményesülést (vagy autonómiát) –.

A nagyvállalatok kiszolgálótól az ügyvéd államférfiakig: A külpolitikai intézmény feltalálása, mint eszköz e szolgálat legitimálására, értékesebbé tételére, valamint saját és ügyfelek hosszú távú érdekeinek védelmére.

Az FPE alapítóinak tevékenységét csak a vasúthoz, a bankokhoz és az új ipari osztály XIX. század végi felemelkedésével összefüggésben lehet megérteni.

a feltörekvő olajipar – amelynek központja végül New York City volt. A gazdasági átalakulások lehetőségeket és kockázatokat egyaránt jelentett az ügyvédek számára. Az egyik kockázatot az jelentette, ahogyan az úgynevezett rablóbárók a jogi bérgyilkosokat eszközként használták versenytársaik legyőzésére. Az őket kiszolgáló ügyvédek azonosultak az általuk kiszolgált vállalkozásokkal és üzleti taktikákkal, és némileg beszennyeződtek azokkal. A hagyományosabb, peres ügyekre összpontosító ügyvédi kamarán belül ellenállás mutatkozott ezekkel a szövetségekkel szemben, ami veszélyeztette a szerveződni és öntudatosabbá válni kezdő szakma legitimitását. Az amerikai jog folyamatos termelési módja ennek a szakmai legitimációs válságnak a kezelésére vezethető vissza.

A New York-i ügyvédi kamara felemelkedése a hagyományos stratégia egy változatát alkalmazta, amely szerint az ügyfelektől való viszonylagos függetlenséget építettek ki annak érdekében, hogy szaktudásukat értékesebbé, saját szerepüket pedig legitimebbé tegyék. Befektettek a szabályozási jogba, beleértve a trösztellenes jogot, és az államba a politikán keresztül a progresszív korszakban és azon túl. Ez a befektetés helyi szinten történt, beleértve az önkormányzati igazságszolgáltatást és a jó kormányzást, de megtalálható volt abban az erőfeszítésben is, hogy legitim, de aktív külpolitikát alakítsanak ki, amely egybeesik ügyfeleik azon érdekeivel, hogy bővítsék piacaikat, és ne veszítsenek teret, amikor más hatalmak kiterjesztik birodalmaikat.

A sikert jól mutatja, hogy az elit ügyvédek uralták az FPE-t, és általánosabban a vállalati ügyvédnek mint "ügyvéd-államférfinak" az a képessége, hogy megtestesítse a jogi szakma elitjét, és alakítsa annak normáit és értékeit.

A vállalkozásokat kiszolgáló ügyvédek e csoportjának stratégiája a szakmai és a technikai befektetések keveréke volt. Ez egyúttal tanult stratégia is volt. A New York-i Cravath (ma Cravath, Swaine, and Moore) cég által vezetett vállalati ügyvédi irodák jelentős erőforrásokat fektettek be a

a jogi egyetemeken és az akkoriban a Harvardon úttörő módon kifejlesztett esetmódszerrel kialakított tudományban. Azokat, akik az eseti módszerben jeleskedtek, meghívták a vezető vállalati ügyvédi irodákba. Az elit ügyvédi irodák értékelték és értéket szereztek a vezető jogi egyetemekhez fűződő szoros kapcsolataik révén, valamint azáltal, hogy igényt tartottak a legjobb diplomásokra. Az ügyvédi irodák és ügyfeleik állami stratégiájának része volt a társadalmi tőke mozgósítása, hogy a rablóbárókat filantróp mecénásokká civilizálják -- a Carnegie- és a Rockefeller-alapítványok vezetésével. Ily módon a feltörekvő jogi elit felhasználhatta ügyfeleiket a közélet, köztük a külügyek felvirágoztatására. Mindkettőhöz közeli pozícióból közvetíthették az üzleti és az állami érdekeket.

Ez az ambiciózus stratégia, amely a kormányzati intézményekben központi szerepet betöltő elit vállalati jogászok egyedülálló csoportját hozta létre, a szimbolikus tőke kezdeti felhalmozását igényelte - a társadalmi osztály, az elit iskolai kapcsolatok, a meritokratikus kritériumok, a politikai befektetések, az ügyvédi iroda mérete és a vállalkozói szellem kombinációját. A professzionális cégek képesek voltak kombinálni a jól nevelt kozmopolita elit társadalmi tőkéjét a meritokratikus újoncok ambíciójával és tehetségével, akiknek partnerséget ígértek, ha sikeresek lesznek társulóként. A Sullivan és Cromwell, amely még mindig a világ egyik legelitebb irodája, tökéletes példát szolgáltatott erre: a Sullivan a régi családhoz való kötődést, a Cromwell pedig a kívülálló vállalkozói lendületét hozta magával. A minta gyakran megismétlődött, például azzal, hogy sokkal később ír és zsidó peres ügyvédek vettek fel a vállalati jogi cégek.

A Wall Street-i ügyvédi iroda - amelyet gyakran Cravath-modellnek neveznek - e kettős ügynöki stratégia intézményesítése lett. Az ügyvédi irodák pufferként és kereszteződésként szolgáltak a tudományos élet, az üzleti élet és az állam között. Ezt a kettős ügynöki

tevékenységet tekinthetjük intézményesített skizofréniának, amely szerint az ügyvédek felváltva keresték a módját annak, hogy ügyfeleik elkerüljék az állami szabályozást, és felváltva keresték a módját annak, hogy az állam szabályozza ügyfeleiket. Ennek gyakorlati eredménye az volt, hogy az ügyvédek olyan szabályokat tudtak alkotni, amelyek megvédték és racionalizálták a hatalmat a

ügyfeleiknek, hogy saját szakmai szolgáltatásaik iránti igényt építsenek ki, és hogy némi hatalmat szerezzenek az államban és a gazdaságban.

A vállalati ügyfelek kiszolgálására alakult szakmai cégek egyre inkább a tanult jogászok imázsát igyekeztek ápolni. Különösen az idősebb korban igyekeztek nagyobb tiszteletet és elismerést kivívni. Az elit Wall Street-i cégek a profitjukat egyfajta noblesse oblige-vel egyensúlyozták ki. A vezető cégek között nagyon kevés volt a verseny, és az ügyfelekkel való kapcsolatokat szinte családirészesen szervezték. A csúcson lévő csoport viszonylag kicsi és társadalmilag homogén volt, és a Harvard és a Yale által vezetett elit intézményekben nevelt és képzett öregfiúk exkluzív káderéből állt. A társasági jog ily módon az Egyesült Államok keleti intézményrendszerének magjává vált. A jog az Egyesült Államokban szorosan összekapcsolódott és azonosult az állam köré épülő intézményrendszer reprodukciójával, valamint a vállalati világnak az állami forrásokhoz és pártfogáshoz szorosan kapcsolódó (és azoktól függő) töredékével.

Az ügyvédek, az üzleti élet, az akadémia és az állam közötti kapcsolatokat nyíltan elismerték és beépítették a rendszerbe, és a rendszert más intézmények, például a sajtó és a filantróp alapítványok is bebetonozták. A jó kapcsolatokkal rendelkező és ambiciózus egyetemisták könnyen arra a következtetésre jutottak, hogy - Kingman Brewster, a Mayflowerről egyenes ági leszármazott, a Harvard jogi professzora és a Yale elnöke szavaival élve, az 1940-es éveket leírva - "a jogi egyetemre, nem azért, hogy ügyvéd legyen, hanem mert ez tűnt a legjobb módnak arra, hogy hídégetés nélkül haladjunk előre".¹ Egy ilyen "nem-döntés" feltételezte, hogy az egyik elérhető bázis, az anyagi biztonság forrása, ha szükséges, és a hasonlóan gondolkodó barátok hálózata az elit vállalati ügyvédi iroda. Amikor Cyrus Vance például 1967-ben kilépett a Védelmi Minisztériumból, a Simpson, Thatcherhez ment, mert "öt

gyermeke közeledett a főiskolás korhoz, és miután hat év után kimerítette a megtakarításait.

másfél év kormányzati szolgálatban, "egyszerűen vissza kellett mennem, hogy pénzt keressek".² A vállalati ügyvédi irodában szerzett bázis pedig megkönnyítette a különböző üzleti és jótékonyági testületekben való szolgálatot, beleértve az elit egyetemek és jogi iskolák felügyeletét.

Elihu Root karrierje, aki 1899-ben, a spanyol-amerikai háború idején lett hadügyminiszter McKinley alatt, jól mutatja, hogyan alakult ki a jog és az ügyvédek termelésének ez a módja, és hogyan vezetett a külügyekbe való befektetéshez. Root kinevezésekor már meglehetősen ismert vállalati ügyvéd volt. Ügyfelei közé tartozott a hírhedt Sugar Trust, amelynek segített túlélni a trösztellenes törvényekben megtestesülő fenyegetést. Nevet szerzett magának azzal is, hogy a New York-i Republikánus Párton keresztül általában a jó kormányzásba fektetett be, beleértve a Theodore Roosevelthez fűződő szoros kapcsolatokat is. A kozmopolita kapcsolatokkal és jó ítélőképességéről híres, általános ügyvédként Rootnak volt értelme az új és problémás gyarmati vállalkozások problémamegoldójaként. Az egyik legfontosabb feladata az volt, hogy kezelje a Fülöp-szigeteken az amerikai megszállással és gyarmatosítással, valamint az Egyesült Államokban az USA mint gyarmatosító hatalom gondolatával szembeni folyamatos ellenállást. Root ugyanazt a megközelítést hozta a külügyekbe, mint New Yorkba.

City – ügyfelei általános érdekeit szolgálja, és igyekszik legitimitást teremteni a világ számára a amelyeken működtek.

Rootnak meg kellett küzdenie azzal a hagyományos amerikai elképzeléssel, hogy a gyarmatosítás nem egyeztethető össze az amerikai jogi és erkölcsi értékekkel. McKinley és Root William Howard Taft bírót hívta segítségül, hogy válaszoljon a kihívásra. Taft, aki akkoriban a Hatodik Kerületi Fellebbviteli Bíróság elnöke és a Cincinnati Egyetem jogi karának

dékánja volt, elfogadta a Fülöp-szigeteki erőfeszítésekért felelős pozíciót. A Fülöp-szigeteken egy új kormány felépítésére irányuló munkát, ő

kijelentette, "nemzeti kötelesség, sőt 'szent kötelesség. "' Ő "kormányt hozna létre

a filippínók igényeihez igazodó, a filippínók önrendelkezési képességének fejlesztését elősegítő

emberek. "3 A Roots' elképzelésekkel összhangban Taft vezette "az Egyesült Államok azon törekvését, hogy átültesse értékeit és intézményeit a Fülöp-szigetekre. "4 Taft szerint: "A Fülöp-szigeteket a filippínók javára tartjuk. "5

Ezek az ügyvédek az amerikai gyarmatosítást igyekeztek megvédeni ezen az erkölcsi homlokzaton keresztül,

egyrészt azért, hogy legitimebbé tegye – otthon és külföldön egyaránt –, mint az általa felváltott hagyományosabb spanyol gyarmatosítás, másrészt pedig azért, hogy a jogi erkölcsöt egyfajta polgári vallásként kínálja fel a konzervatív katolicizmus helyettesítésére, amely a spanyol gyarmatosítási modell egyik kulcseleme volt. Természetesen valós gazdasági érdekek és aggodalmak álltak ennek az amerikai külföldön való érvényesülésnek a háttérében, de az üzleti aggodalmak olyan idealizmussal párosultak, amelyet ezek a vállalati jogászok bátorítottak és kifejeztek. A külföldi szerepvállalás lehetőséget jelentett az általuk képviselt egyetemes amerikai értékek átültetésére.

A jognak ezt a szerepét némileg érzékeltetni lehet az egyik meghatározó "civilizátorok" a Fülöp-szigeteken. George Malcolm a Michigani Egyetem fiatal jogász végzettségű hallgatója volt, aki azért ment a Fülöp-szigetekre, hogy "lássa, amint hazám kezdeményezi a Fülöp-szigetek egyre növekvő önkormányzatának rendszerét ... [és] hogy állást foglaljak a határozott

Amerika' forradalmi, gyarmatellenes politikájához való ragaszkodás. "6Vállalkozói kezdeményezése révén segített létrehozni a Fülöp-szigeteki Egyetem Jogi Főiskoláját, és 1911,ő lett a első dékán. A jogi karral az volt a célja, hogy "vezetőket képezzen az ország számára. A diákokat nem csupán elvont jogi dogmákból oktatták; a következő elveket is beléjük sulykolták demokrácia. " Az 1913-ban végzettek egyike, aki "megalapozta az új iskola hírnevét azzal, hogy

az ügyvédi vizsgán minden jelöltet felülmúlt", Manuel Roxas ⁷volt, aki a Fülöp-szigeteki Köztársaság első elnöke lett. Roxas karrierje az elit kettős stratégiáját tükrözi.

Amerikai ügyvédek. Az egyik az volt, hogy szövetkezzenek Fülöp-szigeteki kollégáikkal, sőt, segítsenek nekik a termelésben. A második az volt, hogy támogassanak egy olyan erkölcsi és jogi homlokzatot, amely képes volt összehangolni a gyarmati az amerikai értékekkel - beleértve az európai gyarmatosítás megvetett világából származó amerikai kivételesség eszméjét is - kockázatot vállalni.

Az amerikai vezetők a Fülöp-szigeteki tapasztalataikat - és annak akkoriban igen magas értékét az önéletrajzokban - arra használták fel, hogy érveiket az amerikai külpolitika hasonló megközelítései mellett érveljenek általában véve. A gyarmatbirodalmakkal szembeni ellenségességét kifejezve például Taft az Egyesült Államok elnökeként

Államok a "dollárdiplomácia" egyik aspektusaként igyekeztek megnyitni a piacokat az amerikai vállalkozások előtt – célja az volt, hogy

a katonai stratégiák háttérbe szorítása, miközben elősegíti az Egyesült Államok jólétét - inkább kereskedelem és befektetések, mint új gyarmati hódítások révén. A dollárdiplomácia vezetett Woodrow Wilson politikájához, aki Taftot követte elnökként. Ezeket a politikákat gyakran tévesen úgy jellemzik, mint

"idealizmus" politikáját, holott valójában ugyanazt az érdekek és eszmék keverékét tükrözik, mint a

a jogi elit képlete, amely egyesíti az ügyfeleket és a polgári szolgálatot. Az eszmék összhangban voltak egy olyan világnézettel, amelyben az ügyvédek és ügyfeleik boldogulni fognak.

Henry Stimson az FPE másik legjelentősebb tagja, aki szintén a Fülöp-szigeteki gyarmati szolgálatot kombinálta a vállalati joggal és az otthoni kormányzati szolgálattal. Az andoveri, a yale-i és a harvardi jogi egyetem után Stimson 1890kihasználta egy családi barátságot, hogy Elihu Rootnak dolgozhasson. Amikor Root lett McKinley' 1899-ben hadügyminiszter lett, az ügyvédi irodát átadta két társának, akik közül az egyik Stimson

volt. A Winthrop és Stimson ügyvédi iroda a trösztök képviselésével és a "nemzeti és egyre inkább a nemzetközi üzletekre" való szakosodással virágzott. " ⁸Stimson' személyes kapcsolatai és szakmai tekintélye oda vezetett, hogy Taft 1912-ben hadügyminiszterré nevezte ki.

Amikor Stimson visszatért az ügyvédi praxisba, a nagyvállalatok nevében is újra szolgálatot vállalt.

vállalati érdekek. Később visszatért a kormányba, mint a kormányzó főkormányzója.

1927-ben a Fülöp-szigeteken, egy évvel később Herbert Hoover' külügyminisztere, majd később Rooseveltt és Truman hadügyminisztere (1940-45). A Stimsonhoz közel álló személyek, akik közül sokan együtt dolgoztak vele a második világháború alatt, köztük Dean Acheson, William és McGeorge Bundy, Cyrus Vance és Elliot Richardson, még az 1970-es években is aktívak voltak.

Az első világháborút és az Egyesült Államok kudarcát követően, amikor nem sikerült csatlakoznia a Népszövetséghez, az elit jogászok és mások egy csoportja megalakította a Külkapcsolatok Tanácsát (Council on Foreign Relations, CFR), hogy életben tartsa az Egyesült Államok aktív szerepvállalását a nemzetközi közösségben. Szorosan együttműködtek európai társaikkal, akik a társadalmi, jogi és állami tőke hasonló összetételét képviselték. Amint azt Elihu Root és John W. Davis korai vezetése is jelezte, ezek az aktivisták a következők voltak vezető vállalati jogászok. Davis maga is a J.P. Morgans' ügyvédje volt. Ő kombinálta a J.P. Morgan érdekeinek képviselője erős internacionalista portfólióval, beleértve a CFR-t, amelyet tizenkét évig vezetett, és a Szent Jakab udvari nagykövetségi szolgálatát.

John Foster Dulles, Eisenhower' későbbi külügyminisztere ugyanerre a formára illett. Dulles csatlakozott

Sullivan és Cromwell az első világháború előtt, fiatalemberként szerepet játszott a versailles-i tárgyalásokon, majd karriert futott be a nagyvállalatok - köztük a United Fruit - képviselőjében, és támogatta az internacionalista külpolitikát. Ő írta az egyik cikket az első számban a Foreign Affairs, a CFR folyóirata. Paul Cravath – a vállalati ügyvédi iroda egy másik pillére. világ – szintén a CFR igazgatója és alelnöke lett annak megalakulásakor. Az úgynevezett izolacionizmus korszakában a Külkapcsolatok Tanácsa továbbra is támogatta az érdekeket. a nemzetközi kapcsolatokban: "Az izolacionizmus ellenzése volt az Establishment'

politikájának alapköve a vadonban..... töltött évek alatt."⁹

A második világháború kellett azonban ahhoz, hogy a CFR-hez kötődő személyeket a

a hatalom csúcsán, és a hidegháború kellett ahhoz, hogy ezt a pozíciót fenntartsák és tovább építsék. Regionális

az Egyesült Államokban az "American First nativizmus és az interdependenciapárti globalizmus" közötti megosztottságot félretették. Ahogyan Silks megjegyezte: "Mindenekelőtt ott volt a kommunista fenyegetés.

A külföldi segélyezés humanitáriusabb formáival szembeni ellenállás a készséges érv előtt adta át a helyét, miszerint ez az oroszok feltartóztatására szolgál. Valóban, sok helyen ez volt az egyetlen

érv, amely bevált. " ¹⁰John J. McCloy az 1950-es években jegyezte meg a CFR jelentőségét: "Amikor szükségünk volt egy emberre,... átlapoztuk a Tanács tagjainak névsorát, és felhívtuk New Yorkot. " ¹¹

McCloy, mint az FPE emblematikus figurája az 1940-es évektől az 1960-as évekig, megérdemli, hogy

kidolgozás. John Kenneth Galbraith McCloy-t az establishment "elnökének" nevezte. Kai Bird, McCloy' életrajzírója szerint,

"Története ... egy új nemzeti elit felemelkedését öleli fel, amely nagyrészt vállalati jogászokból és befektetési bankárokból áll, akik az amerikai nemzetbiztonsági állam irányítói lettek. Az 1920-as évektől kezdődően ezek az emberek egy azonosítható establishmentet alkottak, egy olyan osztályt. olyan személyek, akik azonos társadalmi és politikai értékeket vallottak, és a közbizalom őrzőinek tekintették magukat. Ellentétben a brit Establishmenttel, amelytől a kifejezést kölcsönözték, az amerikai Establishment nem a *status quo* megőrzésére törekedett, hanem arra, hogy meggyőzze Amerikát, hogy vállalja birodalmi felelősségét. " ¹²

McCloy közvetlenül az első világháború után kezdte pályafutását a Cravath cégnél, és végül segített a

létrehoz egy másik "fehér cipős" céget, a Milbank Tweedet, amely a Rockefellererek jogi képviselőjének eszköze volt. Pályafutása során többek között a megszállt Németországban a második világháború után főbiztosként, a Világbank elnökeként, a Ford Alapítvány

elnökeként és a Külkapcsolatok Tanácsának elnökeként tevékenykedett, hogy csak néhányat említsünk.

Birds' szavai szerint "jogi tanácsadója volt a 'Seven Sister' olajtársaságoknak, igazgatótanácsi tag volt egy tucatnyi amerikai' nagyvállalatnál, és a legtöbb elnök nem hivatalos tanácsadója volt az Egyesült Államokban".

a huszadik században. ¹³

Az FPE apoteózisa a Kennedy-kormányzat idején következett be. A társadalmi profil, Kennedy' cambridge-i "akcióértelmiségiek" szakmai pályafutása és politikai nézetei az FPE-vel való folytonosságukra utalnak. Nem mindegyikük volt vállalati jogász. Összehasonlítható karriert lehetett befutni a jogi elit által uralt különböző intézmények közötti körforgással, beleértve a befektetési bankár rokon karrierjét is, de az FPE tagjai mind ugyanabból az öntőformából voltak kivágva. A Kennedy-kormányzat központi figurája például McGeorge Bundy, Kennedy' elitcsoportjának fő szervezője, később az elnök külügyi tanácsadója. Bundy egy hagyományos keleti WASP család közvetlen leszármazottja volt. a Yale-en végzett, és Acheson dékán veje - a külpolitikai intézmény egyik híres "bölcse embere". Bundy' kozmopolita karrierje magában foglalta azt is, hogy egészen fiatalon a Harvard College of Arts and Sciences dékánja, a Külkapcsolatok Tanácsa, nemzetbiztonsági tanácsadó, végül a Ford Alapítvány vezetése, amelyet 1967-től 1979-ig irányított. Apjával, Harvey Bundyval és bátyjával, William Bundyval ellentétben nem járt jogi egyetemre, de elég közel állt hozzá a jog, hogy Felix Frankfurter felajánlotta neki a gyakornoki állást. Bundy generációjához és szűk baráti köréhez tartozott még Cyrus Vance, aki akkoriban első kormányzati szolgálatát töltötte a védelmi minisztériumban (és akinek apafigurája közeli rokona, John W. Davis volt); Kingman Brewster, a Yale elnöke 1964-től; Eliot Richardson, Nixon külügyminisztere és egészségügyi oktatási és jóléti minisztere, valamint John Lindsay, New York polgármestere.

A jogászok nevének és befolyásának rövid ismertetése az FPE-ben arról tanúskodik, hogy az amerikai kormányzásban, különösen a második világháború után, milyen fontos szerepet kaptak a jogászok és a jogi képzés. Mégis a hidegháború alatti külpolitikáról szóló

legtöbb általános történeti beszámoló szinte csak a

nem figyelnek magára a jogra. A mulasztás nem mulasztás. Sem a piacok megnyitása és a befektetések védelme, sem a harmadik világ fejlesztésére fordított figyelem, sem a kommunizmus elleni külpolitikai mozgósítás nem támaszkodott túlságosan a jogra. A tudományos

a politika mögött álló "realisták" voltak, akiket olyan tudósok/politikai aktivisták képviseltek, mint például

George Kennan, Hans Morgenthau, Reinhold Niebuhr és Arthur Schlesinger, Jr.

pozíciójukat a "wilsoni idealizmus" maradványainak támadásával építették fel - Kennan a külpolitika "legalista-moralista megközelítéseként" jellemezte őket. Kigúnyolták azt az elképzelést, hogy a nemzetközi kapcsolatok a nemzetközi jogon és a jogi intézményeken alapulhatnak. Acheson dékán például még 1968-ban is szidta az Amerikai Nemzetközi Jogi Társaság hallgatóságát, amiért a nemzetközi emberi jogokra hivatkozva összekeverik a jog lényegét azzal, amit ők szeretnének, hogy az legyen. A wilsoni idealizmussal szembeni retorikai tartás azonban eltúlozta a különbségeket ezen személyek és az FPE elődei között.

A jognak ezt a viszonylag gyenge helyzetét az egész időszakban nem nehéz megmagyarázni. Az elit jogászok, az igaz, elég fontosak voltak, mint az establishment megtestesítői. Valójában sok közös vonásuk volt a más országokban hasonló pozíciókat betöltő jogász diplomásokhoz.

Kiemelkedő példa erre a Brazíliában vagy Chilében az államot uraló jogász diplomások. Latin-Amerikához hasonlóan a jogi elit emellett az üzleti élet tanácsadójaként, maguk is üzleti vezetőként, valamint értelmiségiként, professzorként és reformerekként szolgáltak a kormányon belül és kívül. Az biztos, hogy a jog termelésének módja kulcsfontosságú tekintetben különbözött Latin-Amerika és az Egyesült Államok között, de mindkét esetben a jogi elit

hatalmának egyik fő forrása a tiszta jogba és jogi intézményekbe való befektetés viszonylagos hiánya volt - vagy másképpen fogalmazva, a tőke változatos, különböző időpontokban igénybe vehető portfóliója. Ezek az ügyvédek a jogi szakma csúcsán voltak annak ellenére, hogy olyan tevékenységeket folytattak, amelyek viszonylag kevésbé támaszkodtak a formális jogra vagy jogi intézményekre. És ők voltak

a társadalmi és politikai struktúra csúcsán álltak, mert olyan tevékenységek és kapcsolatok kombinációja révén a jog világi világa fölé kerültek. Viszonylag kevesen tudtak nagyszámú hatalmi bázist elfoglalni és váltogatni.

Az FPE ugyanígy képes volt uralni számos kapcsolódó bázist, köztük a az elit egyetemek, amire példa MacGeorge Bundy' vezető pozíciója a Harvardon (annak ellenére, hogy csak BA diplomája volt) és Kingman Brewsters' elnöksége a Yale-en; a filantróp alapítványok, beleértve Fordot és Rockefellert; a Külügyminisztériumot; a médiát, különösen a vezető újságokat, amelyek közül kiemelkedik a New York Times; valamint a legnagyobb amerikai vállalatok és pénzintézetek képviselőit. Mindezek az egyének általában egységesek voltak a hidegháború céljait és taktikáját illetően, amelyek természetesen teljesen összhangban voltak az elit ügyvédi irodák ügyfeleinek érdekeiről alkotott elképzelésükkel, amelyek a ragasztóanyagot biztosították, amely összekötötte a többi érintettet.

intézmények. A "kétpártiság" a külpolitikában megvédte az FPE és azok hatalmát, akiket ők képviseltette magát.

Ez összhangban volt a kommunizmus elleni küzdelemben az elitekkel való együttműködésre épülő külpolitikával is. Ez a megközelítés a CIA által vezetett kulturális hidegháborúban, valamint a Ford Alapítvány és mások által támogatott számos kapcsolódó programban is megmutatkozik. A Ford Alapítvány szempontjából például szinte mindegy volt, hogy milyen gazdaságot támogattak, amíg a programok az Egyesült Államoknak barátokat szereztek (pl. Chile). Hasonlóképpen,

a Fülöp-szigeteken a politika az volt, hogy barátságos vezetőket építsenek – nagyrészt a hagyományos

Fülöp-szigeteki elit – ahelyett, hogy valóban megreformálná az államot vagy az állami politikát.

A "modernizáció"

elmélet az elitiskolák campusán tökéletesen illeszkedik ehhez a küldetéshez egy tudományos

a "modernizáló elitek" keresésének és támogatásának racionalizálása. " Ez volt a stratégia itthon

is, ahol az FPE erőteljesen részt vett a reformista politikában, amely egy viszonylag

aktivista állam, amelyet nagy adag nemesi kötelességgel kormányoznak.

Természetesen nem az ügyvédek voltak az egyetlen fontos csoport, amely összetartotta az elitet.

Különösen a válság után a közgazdaságtan egy másik fontos tudományos otthonná vált, de a mainstream közgazdaságtan nem volt összeegyeztethetetlen a jogászok módszereivel vagy szemléletével. A oldalon belül

a Kennedy-kormányzat, például Walt Rostows' receptje a fejlesztési segélyezésre

"A gazdasági növekedés szakaszai: Egy antikommunista kiáltvány" tökéletesen illeszkedett a hidegháborús stratégiához (és ügyvéd testvérének, Eugene Rostownak, a Yale jogi karának politikájához).

Dean, mielőtt belépett volna a kormányba). Walt Rostows' egyik munkatársa az MIT-n, Max Millikan, aki szintén közgazdász volt, a CIA egyik legfontosabb vezetője volt az 1950-es években és azon túl. A tábornok

A konszenzus nagyrészt azért maradt fenn, mert a hidegháború elfedte ezeket és más feszültségeket és konfliktusokat. A jogi intézményrendszer könnyen elsajátította ezeket a kihívásokat. Hasonlóképpen, amennyiben a nem jogászok által a wilsoni idealizmus ellen intézett támadás a jog elleni támadás volt a nemzetközi kapcsolatok új területének nevében az Egyesült Államokban, ezt is fel lehetett szívni, sőt fel lehetett használni a FPE-nek a jog felett álló - és ezért viszonylag korlátlanul a hidegháború részeként támogatható taktikák megerősítésére.

Az általános feltételezés az, hogy az FPE hatalma jelentősen csökkent az Egyesült Államokban, továbbá, hogy az e hatalom szempontjából oly fontos ügyvéd-államférfiak is a kihalás felé tartanak. Az ügyvédek és a jogászprofesszorok szaporodnak a felhívások, amelyek így vagy úgy, de több ilyen ügyvéd-államtitkárt követelnek. E panegyrikák száma és súlya azt

sugallja, hogy van valami az elemzésükben, még akkor is, ha taktikailag arra is szolgál, hogy az ügyvéd-államférfi hagyományos erényeinek megtestesítésére irányuló egyéni igényeket támogassa. Ennél is fontosabb azonban, hogy az állítólagos hanyatlás nem áll ellentmondásban azzal a ténnyel, hogy az ügyvéd-államférfiakkhoz kapcsolódó jogi projekt sok tekintetben diadalmaskodott.

A jog és a jogi megközelítések sokkal fontosabbak a külpolitikában, mint a múltban voltak. Ez a látszólagos paradoxon megmagyarázható, ha megvizsgáljuk a jogász államférfiakat és a külpolitikai intézményrendszert ért kihívásokat, amelyek az 1960-as években és azon túl zajlottak. A kihívások hatása az volt, hogy aláásták a jogász államférfiak azon képességét, hogy több pozíciót is betöltsenek, miközben átalakították és elmélyítették a jogba - és a jogász szerepébe, mint az Ivy League, New York és Washington, D.C. választott közvetítőjébe - történő intézményi befektetéseket.

Kihívások és válaszok: A legalizálás az uralom új munkamegosztásában itthon és külföldön

A vietnami háború és a hatvanas évek polgárjogi forradalma nyilvánvaló megnyilvánulása volt annak, hogy a jogi intézmény hatalma mélyrehatóan megkérdőjeleződött. Az 1960-as évek végére az FPE minden bizonnyal defenzívába került, ami az új jobboldal felemelkedéséhez, Richard Nixon és Ronald Reagan elnökségeihez, valamint a két Bush-elnökhöz vezetett. Az olyan establishment republikánusok, mint John Lindsay és Elliot Richardson elvesztették helyüket a Republikánus Pártban. Általánosságban, az összes elnöki adminisztrációban megfigyelhető, hogy a relatív liberális és reformer – vagy "progresszív" – gondolkodású intézmény átadta a helyét egy sokkal inkább konzervatív társadalmi és gazdasági orientáció.

Ezt a változást gyakran ideológiai váltásként, az 1960-as és 1970-es évek viszonylag progresszív politikai menetrendjének feladása formájában ábrázolják. Az ideológiai történet vonzó, mivel ez azt sugallja, hogy egy újabb ideológiai "irányváltás" visszatérne a társadalmi

progresszivizmus. Az ideológiai történet elvonja a figyelmet az átalakulásban érintett érdekekről és azokról, akik ezeket szolgálták. Az összetettebb történet nyomon követhető, ha az FPE segítségével a politikai hatalom területére összpontosítunk. Az ezen elemzés által feltárt kihívások és folytonosságok segítenek megmagyarázni a jog összetett szerepét a vállalati hatalommal és a globalizációval kapcsolatban.

Az általános szociológiai és történeti megközelítés, amely Bourdieus' reflexív szociológiáján alapul, az, hogy a tőke egymással versengő formáit és mennyiségeit vizsgáljuk, amelyek a többé-kevésbé vagy kevésbé

kevésbé autonóm területek – beleértve különösen az államhatalom területét. A leírás a

Az FPE vezetői a huszadik század folyamán az elit reprodukciója (néhány viszonylag kevés meritokratikus belépővel kiegészítve, beleértve például McCloy-t), akik ugyanazokba az előkészítő iskolákba és főiskolákba jártak, ugyanazokban az ügyvédi irodákban dolgoztak, ugyanazokat az ügyvédi irodákat képviselték.

ügyfelek, és nagyon jól ismerték egymást és 'egymás családját. Távolságot építettek a ügyfelek, amelyek az Egyesült Államokban lehetővé tették számukra, hogy egy európai stílusú állam helyett szolgáljanak. A hidegháború megnyerése, a belpolitikai zavargások megelőzése és a saját védelmük érdekében

pozíciójukat, az általuk irányított intézményeken keresztül egy reformista állam nevében dolgoztak –

beleértve magát az államot, a filantróp intézményeket és az elit egyetemeket. Megtestesítették ügyfeleik érdekeinek realizmusát és azt a noblesse oblige/idealizmust, amely szintén arra szolgált, hogy jogász-államférfiakként meghatározzák őket.

A különböző kihívások egyik kulcseleme az FPE-t reprodukáló rendszer belső ellentmondásán alapult. A keleti establishment reformista politikája, amelyet a második világháború és a GI Bill felgyorsított, hozzájárult az elit oktatási intézmények megnyitásához, ami elősegítette az Ivy League viszonylagos autonómiájának kialakulását és társadalmi toborzásának (ismét relatív értelemben vett) bővülését. Ez a bővülés hozzájárult ahhoz, hogy az intézmény hatalmi hálózatai megnyíljanak az újonnan érkezők előtt, akik kevésbé voltak hajlandóak elfogadni a hagyományos hierarchiákat és ortodoxiákat. A demográfiai elem áll a

hatvanas és hetvenes években az Egyesült Államokban (és a világ más részein) az intézményrendszerre nehezedő nyomás nagy részének háttérében.

A második kihívás a hidegháború eszkalálódása, miután Castro Kubában hatalomra került, az eszkaláció problémái, amelyeket a vietnámi háború jelentett, majd a

a vietnami kudarc következményei. A háború elválasztotta az FPE-t az egyetemektől és az idealistáktól, akik segítettek megerősíteni a szerepüket, és végül a háború megosztotta magát az FPE-t is. A kétpárti konszenzus, amely az FPE-t egységben tartotta, nem tudott kitartani, különösen az új szereplők demográfiai összetételével járó nyomás miatt. Ezek az új szereplők kétségbe vonták az intézményt, amiért nem tartotta magát a vallott eszméihez, és sokkal többet fektettek magába a törvénybe, mivel nem rendelkeztek akkora társadalmi tőkével, mint az FPE. Az új szereplők politikai síkra szálltak,

akadémiai és egyéb kihívások, beleértve az FPE, a "hatalmi elit" és a "hatalmi elit" "leleplezését".

kapcsolatok például a CIA és számos neves akadémikus között. Az FPE pártfogoltjai közül sokan szakítottak mentoraikkal, és aktívan dolgoztak a legyőzésükért.

A harmadik kihívás gazdasági jellegű volt. Nehezebbé vált a hidegháborús kiadások, a liberális reformokhoz kapcsolódó szociálpolitikák és a Bretton Woods-i kereskedelem összekapcsolása.

rendszer, ami aztán hatalmas amerikai deficithez vezetett – különösen Japánnal szemben. Az olajválság volt 1973 a

az utolsó csepp a pohárban, ami alapvető kihívást jelentett az 1930-as évek depressziója óta uralkodó, viszonylag aktív állam számára. A reformvárakozásokat itt is felerősítette az 1960-as évek demográfiai folyamatai, amelyek felgyorsították a reformok iránti igényeket, és ezáltal a vállalkozásokra nehezedő nyomást, hogy megtalálják a módját e követelések megfélemezésének.

A jobb- és baloldali szakirodalom a

idő az "állam válságáról" összhangban volt ezzel az elemzéssel. A "liberális

establishment", Brewster a Yale-en, Bundy a Ford Alapítványnál és Lindsay New Yorkban

mindannyian úgy találták, hogy eszményeiknek nagymértékben keresztbe tett a szűkülő források

problémája. A gazdasági válság észlelése hozzájárult ahhoz, hogy a figyelem és a hitelesség a keynesi közgazdaságtanról a Chicagói Egyetemhez kapcsolódó, kialakulóban lévő neoliberalizmus irányába tolódjon el. Nixon azt mondta, hogy "mindannyian keynesiánusok vagyunk", de nem sokkal később a chicagói közgazdászok, az üzleti vezetők és a *Wall Street Journal* által vezetett támogató média szövetsége révén megváltozott az ortodoxia.

A negyedik kihívás, amely a huszadik század folyamán különböző mértékben volt jelen, de a gazdasági válságok és az egyetem demográfiai átalakulásai által súlyosbítva, a jogász államférfiak generalista szakértelmét érintette. A politikatudomány és a közgazdaságtan által támasztott kihívásokat már említettük. A közgazdaságtanhoz kapcsolódó akadémiai és szakmai kihívások közül a legerősebb a gazdasági iskolák részéről érkezett, amelyek a század folyamán fokozatosan erősödtek és hitelesebbé váltak. Alacsony státuszú kereskedelmi iskolákból magas presztízsű intézményekké váltak, amelyek egy egymással versengő (de egyben egymást kiegészítő) elitcsoportot hoztak létre.

A jogon kívülről érkező tudományos kihívások szintén a jogba mélyebben befektetők által használt forrásokká váltak.

E kihívások mindegyike külső kihívásnak tekinthető, de ezeket olyan válságok súlyosbították, amelyek a jogi elit termelési módjának belső válságaiként fogalmazhatók meg. Az FPE tagjai, mint említettük, számos olyan szervezetbe fektettek be, amelyek együttesen támogatták és meghatározták az intézményt. Ösztönözték például a jogi iskolákhoz és az alapítványokhoz kapcsolódó idealizmust és tudományosságot, és támogatták azokat az erőfeszítéseket, amelyek arra irányultak, hogy vezetésüket legitimebbé tegyék azáltal, hogy nagyobb teret engedtek az új és érdemibb érkezőknek. A második világháború után ugyanis az establishment vezetőinek egy csoportja - annak ellenére, hogy osztályuk árulójaként feljelentették őket - azon dolgozott, hogy megnyissa és "modernizálja" az Ivy League-et és az alapítványokat, amelyekkel a háborúellenes és polgárjogi mozgalmak szembekerültek.

A liberális intézményrendszer vezető személyiségei ezekben az átalakulásokban egy kis csoportot alkottak, akik igen kiváltságos háttérrel és szoros személyes kapcsolatokkal rendelkeztek, amelyekről nemrégiben egy Kingman Brewsterről és köréről szóló könyvben -

MacGeorge Bundy, John Lindsay, Paul Moore, Jr., Elliot Richardson és Cyrus Vance -
olvashatunk.¹⁴ A hat közül négyen a Harvardon vagy a Yale-en szereztek jogi diplomát, és

mind a négyen dolgoztak valamikor vállalati jogászként. Modernizálóként valamilyen mértékben mindannyian részt vettek abban, amit Kabaservice úgy ír le, mint Brewster projektjét a Yale-en: "Azzal, hogy csökkentette az öröklés, a vagyon és a társadalmi rang súlyát a felvételinél, Brewster hozzájárult a WASP elit hatalmának zsugorításához, miközben arra játszott, hogy befolyását más, felemelkedő csoportok felé osztják majd újra." A Yale-en a "WASP elit hatalma".¹⁵ A modernizátorok igyekeztek befogadni azokat, akik a WASP-elit társadalmi tőkéjének hiányában sokkal erőteljesebben fektettek be az erkölcsi erényekbe, a tudományos tőkébe és magába a jogba. Felismerték, hogy fel kell karolniuk és támogatniuk kell az 1960-as évek polgárjogi és feminista forradalmait.

A demográfiai változásokkal ezek a beruházások további növekedést, szakosodást és a toborzás társadalmi diverzifikációját eredményezték. Az új belépők olyan szakmai stratégiákat és befektetéseket folytattak, amelyeknek úttörői és irányítói olyan személyek voltak, akik maguk is csak keveset fektettek be az intézmények egész sorába. Az új ellenfelek úgy hívták ki egymást, hogy ugyanazt a jogi eszköz- és erkölcsi érvkészletet kölcsönözték (és így gazdagították), amelyet az FPE és szerepének legitimálására használtak. Sikerült ezeket az eszközöket arra is felhasználniuk, hogy az FPE hatalmának és politikájának kihívóit és védelmezőit egyaránt képviseljék. A jogi csatatér a hatalomért folytatott küzdelem középpontjába került.

Végezetül, ahogyan azt alább részletesebben ismertetjük, az FPE-nek az 1960-as és 1970-es évek változásra törekvő erőinek befogadására tett erőfeszítései nemcsak gazdasági, hanem társadalmi kihívással is szembesültek, ami végül az Új Jobboldal létrejöttét eredményezte. Az Új Jobboldal, mint látni fogjuk, kifejezetten a "liberális elitet" támadta meg, mint a "közép-amerikaiakkal" nem érintkezőt - mint kiváltságos elitet, amely társadalmi lázadást és engedékenységet szít.

Az amerikai jog nemzetközivé válásának története tehát kontrasztot és kontrasztot is mutat.

az úttörők által létrehozott és a későbbi generációk által racionalizált és autonómmá tett rendszer folytonossága. Definíció szerint a jog csak az egyik erőforrást jelentette az alapító atyák portfóliójában, ezért csak az egyik cél volt a hatalom összetett napirendjében. Mégis, még ha a jogba való befektetésük viszonylag korlátozott is volt, elég sikeresnek bizonyult ahhoz, hogy követőiket arra ösztönözze, hogy azt tovább erőltessék - és azon dolgozzanak, hogy a versengő társadalmi és gazdasági érdekeket a jogi értelemben vett konfrontációk felé tereljék.

Az államban lévő sokféle állás és intézmény megszorodása és ellenőrzése, párosulva a "bölcsek" azon állításával, hogy meg kell bízni bennük a hidegháború megvívását, jelentős autonómiát adott az FPE-nek a politikák végrehajtásában, amelyeken a általában egyetértének. A hatalmuk minden egyes forrása – családi, vállalati-állami szövetségek, az akadémiai legitimitás, a filantróp alapítványok, az állam és az episzkopális egyház - megkérdőjeleződött.

A belső és külső kihívások érthető védekező reakciókhoz vezettek.

A vélt válasz egyik szervezeti megtestesítője az 1973-ban létrehozott Trilaterális Bizottság volt. A David Rockefeller által vezetett és többek között a Ford Alapítvány által megfelelően finanszírozott, korai dokumentumai gyakorlatilag az összes fent említett tényezőt felsorolják. A bizottság a demokrácia 1960-as években tapasztalt "túlkapásainak" ellenszereként igyekezett újjáéleszteni az establishmentet. Nem minden siker nélkül, a Trilaterális Bizottság az átalakulás történetének részévé vált, amelyet ebben a fejezetben vizsgálunk.

A kihívás és a válasz története az Egyesült Államok bel- és külpolitikájának számos területén nyomon követhető. E fejezet középpontjában a külpolitika áll, ezért néhány konkrét támadásra és válaszreakcióra koncentrálunk, amelyeket azért választottunk ki, hogy számot adjunk a következőkről

a jogi szabályok fontos részleteit – és egy általánosabb legalizálást –, amely az 1980-as és 1990-es évek külpolitikájára jellemzővé vált. A következő szakaszok a felhalmozódásra összpontosítanak

a nemzetközi emberi jogokba való befektetés, a legalizált kereskedelmi rendszer kialakítása, és végül a nemzetközi kereskedelmi választottbíráskodás megjelenése, mint az üzleti viták globális legalizálásának eszköze. A dokumentum a jogállamiságot előmozdító iparág kialakulását is tárgyalja, mint

a "washingtoni konszenzus" intézményesítésének eszköze; és a mozgalom, amely lehetővé tette más szolgáltatók – nevezetesen üzleti tanácsadók és befektetési bankárok – számára, hogy megosszák és részben alakítsák az üzleti/jogi tanácsadás területét. Az itt leírt folyamatok a jog szerepével kapcsolatos általánosabb következtetésekre utalnak, amelyek más környezetben is alkalmazhatók.

Nemzetközi emberi jogok

A nemzetközi emberi jogi aggályok és szervezetek nagyon kis szerepet játszottak a hidegháború első két évtizedében. Az FPE jogász államférfijai saját globális hálózataikra és a különböző hazai hatalmi központokhoz való hozzáférésükre támaszkodva fektettek be az emberi jogokba, de ez a tevékenység elsősorban a Demokratikus Jogászok Nemzetközi Szövetségének (IADJ) szovjet támogatására adott válaszként jött létre, amely az 1950-es évek elején nagyon kritikusan viszonyult a macarthyizmushoz. John

J. McCloy, aki akkoriban Németország főbiztosa volt, a hozzá közel álló politikai jogászok egy kis csoportjával - köztük Allen Dulles-szal, a Külügyi Tanács akkori elnökével - közösen megkérte a külügyminisztert, hogy

Kapcsolatok és a CIA igazgatóhelyettese -, hogy válaszoljon az IADJ-nek. Attól tartottak, hogy az

"ellopta

a nagy szavak: béke, szabadság, igazságosság. "16 A CIA által biztosított finanszírozással és adminisztratív támogatással létrehozták a Nemzetközi Jogász Bizottságot (ICJ), Genfben helyezték el, és

a saját képükre formált, neves személyekből álló csoport vezetésére bízta: "Az AFFJ (American Fund for Free Jurists) igazgatói a Council on Foreign Relations megközelítését részesítették előnyben -- a

egy rendkívül exkluzív elit szervezete, amelyet egy szűk belső kör választ ki és irányít. "17

Az ICJ a tudományos és diplomáciai életből ismert személyeket vett fel főtitkárnak. A megbízottak között volt Norman S. Marsh, ügyvéd és az Oxfordi University College ösztöndíjasa; Jean Flavien Lalive, kiváló svájci jogász, aki vezető tisztségeket töltött be a Nemzetközi Vöröskeresztnél, az ENSZ-ben és a hágai Bíróságon; Sir Leslie Munro, új-zélandi nagykövet és az ENSZ Közgyűlésének elnöke; 1963-ban pedig Sean McBride. McBride, az Európa Tanács egyik alapítója és az Emberi Jogok Európai Egyezményének aláírója, különösen aktív volt egészen a haláláig.

elbocsátása, amikor 1967 a CIA' részvétele nyilvánosságra került.

Ez az emberi jogi stratégia elválaszthatatlan volt az FPE-hez kapcsolódó hidegháborús stratégiától, amelyet az amerikai államban és annak környezetében lévő összes jelentős intézményben végrehajtottak. E tekintetben nem sok különbség volt a Ford Alapítvány és a CIA között. Mindkettőt besorozták egy olyan harcba, amelyet részben úgy szerveztek, hogy magas presztízsű barátokat kerestek, akik harcolnak a kommunizmus ellen (és megerősítik az Egyesült Államokban lévő társaik hatalmát). A jog akkoriban viszonylag jelentéktelen volt a küzdelemben. Az ICJ reaktív volt, azért hozták létre, hogy az IADJ ellenpontja legyen. Annak ellenére, hogy a jog viszonylag kevésbé volt fontos, kivéve azt a legitimitást és fedezetet, amelyet politikai indíttatású tevékenységekhez nyújthatott, az ICJ valójában jogi szakértelmet és az emberi jogok területén képzett személyek egy csoportját fejlesztette ki, akik hajlandóak voltak ezt a tanulást és tapasztalatot más szervezetekbe fektetni, ahol szakértelmüket értékelték volna, és ahol karriert építhettek volna.

Az ICJ (és a kapcsolódó szervezetek) elmozdulása az emberi jogok nagyobb mértékű intézményesítése felé számos befektetés és körülmény miatt következett be. Először is ott volt az egyének azon csoportja, akik megpróbálták komolyabban venni az ICJ látszólagos eszméit.

Többen például aktívan részt vettek az Amnesty International megalapításában 1961 Nagy-Britanniában.

Az Amnesty International alapítói az ICJ egyes hiányosságainak orvoslására törekedtek, hogy nagyobb befolyást szerezzenek az emberi jogi érveknek (és saját szakértelmüknek) egy olyan tömegszervezeten keresztül, amelyet kizárólag aktivisták finanszíroznak, és amelyet a semlegességgel való kvázi megszállott azonosulás jellemez. Szisztematikusan igyekeztek a média figyelmét kampányaikra és tevékenységeikre irányítani. Emellett elsőbbséget adtak a véleménynyilvánításukért megbüntetett lelkiismereti foglyoknak, és kizárták azokat, akik elkövették vagy

erőszakos cselekményekre buzdított. A semlegesség megszállottsága nem akadályozott meg sokakat abban, hogy azt gondolják.

hogy az Amnesty baloldali szervezet volt, de az 1960-as években segített legitimitást szerezni, különösen miután az ICJ' CIA-val való kapcsolatának leleplezése védekezésbe kényszerítette. A növekvő legitimitás segített abban, hogy az Amnesty és mások, akik növelték az emberi jogi eszmékbe való befektetéseiket, olyan helyzetbe kerüljenek, hogy kihasználhassák az 1960-as évek végén és az 1970-es évek elején bekövetkezett események és válságok sorát.

Bár akkoriban a hidegháború radarképernyője alatt volt, a nemzetközi emberi jogok pozitív jogába való akadémiai befektetés is történt. A háború utáni törekvés, hogy e területen jogot alkossanak, az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozatával kezdődött, amelyet az ENSZ Közgyűlése 1948-ban fogadott el az Eleanor Roosevelttel által elnökölt bizottság munkája révén. A hidegháború kibontakozásával azonban az e területre irányuló beruházások meglehetősen csekélyek voltak - viszonylag marginálisak a nemzetközi jog és az Egyesült Államok külpolitikája szempontjából. A jogi egyetemek ösztöndíj-növelésének részeként néhány, az emberi jogi kérdésekhez így vagy úgy kötődő tudós kezdett befektetni ebbe a területbe.

A nemzetközi emberi jogokkal foglalkozó első amerikai esetkönyvet 1973-ban adták ki.

A szerzők két európai születésű tudós, Louis Sohn és Thomas Buergenthal voltak, mindketten némiképp a

a jogi mainstream.¹⁸ Kiterjedten támaszkodtak az európai fejleményekre, és meglehetősen öntudatosan húzták össze mindazt, ami hozzájárulhatott a jog építéséhez. A második esetkönyv szerzői, Richard Lillich és Frank Newman ugyanezt a stratégiát¹⁹ követték. A jogi idealizmus és promóció e művei az 1970-es években kezdtek némi akadémiai tekintélyt szerezni, de az erőfeszítés nem volt mindig könnyű. A terület egyik korai támogatója azt állította, hogy az Amerikai Nemzetközi Jogi Társaság vezetői - akik még mindig az FPE befolyása alatt álltak - azzal érveltek, hogy

"Az emberi jogok nem igazán jog. " Még rosszabb, hogy az FPE vezetői szerint a gyakorlatlan az idealizmus nem léphet túl a Társaságnak a jogra való összpontosításán.

Richard Nixon elnökségének körülményei a keleti establishment hegemoniájának kihívását tükrözték. A kihívást a háborúval kapcsolatos generációs és egyéb megosztottság jelentette, amelyet a chicagói demokrata konvenció szimbolizált, amely 1968, megosztott a Demokrata Pártot, és lehetővé tette Nixon' megválasztását. A galambok a megosztottság egyik oldalán döntő szerepet játszottak abban, hogy az emberi jogok területén megnövekedett beruházásokkal reagáltak. Az emberi jogok külpolitikában való figyelembevételére vonatkozó kongresszusi felhatalmazást különösen Donald Fraser minnesotai kongresszusi képviselő támogatta, aki korábban Hubert Humphrey vezető liberális pártfoglaltja volt. A CIA Allende bukásában játszott szerepének leleplezésére reagálva ő és a kongresszus néhány aktivista tagja csatlakozott az úttörő akadémikusokhoz, köztük

Frank Newman, hogy "az országot az angyalok oldalára állítsa, az emberi jogok felhasználásával, mint a

az amerikai külpolitika próbaköve. "Az Amnesty Internationalre és az időközben újjáéledt Nemzetközi Jogászbizottságra is alaposan²⁰ támaszkodva a kongresszus munkatársai

elkészítették az "Emberi jogok és a világközösség" című jelentést (1974), amely egy olyan törvényhozáshoz vezetett, amely az államot az emberi jogok védelmére szólította fel.

Minisztérium, hogy megtagadjon bizonyos támogatásokat "az emberi jogok súlyos megsértését elkövető országoktól".²¹

Az idealisták és a hatalmi harcok között nyilvánvalóan Newman, a Kalifornia-Berkeley Egyetem egykori dékánja (és későbbi kaliforniai legfelsőbb bírósági bíró) volt a legfontosabb kapocs. Az emberi jogok joga iránti érdeklődéséhez az 1960-as évek végén a genfi Nemzetközi Jogászbizottsággal való ismeretség révén jutott el (ahová más okokból ment). Az 1970-es évek elején a Nemzetközi Bíróság Görögország elleni ügyén dolgozott az ENSZ-ben, és eközben olyan anyagokat dolgozott ki, amelyek az általa és Lillich által készített szöveg központi elemévé váltak. Newman volt állítólag az 1975-ben törvénybe iktatott jogszabály tervezője. E tudósok idealista stratégiái a nemzetközi jog peremén így az amerikai palotaháborúba játszottak bele, segítve a legitimálják a liberális demokraták 'támadását az USA chilei beavatkozása ellen.

Az Amnesty International' semlegességbe való befektetése hasonlóképpen kifizetődött a Pinochet-et hatalomra juttató puccs után – az argentin katonai "piszkos háborúval" együtt. A folyamat amely mindkét oldalon az emberi jogok hangsúlyozását eredményezte, megmutatta az FPE és társaik elleni támadásokra adott választ. Chilében a hatalomból eltávolított és Pinochet által üldözött reformista elit olyan jogi érveket keresett, amelyek nemzetközi támogatást nyerhetnek. Úgy találták, hogy a nemzetközi emberi jogokra való hivatkozás hitelessé tette őket a *New York Times* és mások, köztük a Ford Alapítvány chilei képviselői előtt, akik a Pinochet által most üldözöttek közül sokakat megbarátkoztak és támogattak.

A Ford Alapítvány irodáiban dolgozó idealisták felkeltették MacGeorge Bundy figyelmét, aki 1966 óta a Ford Alapítvány vezetője volt, és meggyőzték őt arról, hogy az általa itthon támogatott közérdekű törvényt külföldön is végre kell hajtani. A Ford az Egyesült Államokban és számos más országban is folytatta e legalizálás támogatását célzó szervezetek

finanszírozását, és ehhez ugyanolyan kapcsolatokra volt szükség az intézmények igazgatótanácsaival és a vállalati ügyvédi irodákkal, mint amelyeket a Ford az Egyesült Államokban a közérdekű jogi irodáktól követelt meg, hogy biztosítsa azok tekintélyét. A Ford Alapítvány

az emberi jogi szervezetek vezető pénzosztójává vált, tovább terjesztve ezzel a mozgalmat.

Az Amnesty International' tagsága és tevékenysége jelentősen nőtt. Az 1960-as években, 900

a foglyok álltak az Amnesty kampányainak középpontjában, egy főállású és egy részmunkaidős alkalmazottal. A személyzet létszáma 1976-ban körülbelül 40 fő volt. Az Amnesty további hitelességet szerzett azzal, hogy elnyerte a Nobel-békedíjat, ami nagyrészt az Argentínáról szóló, az év márciusában közzétett jelentésén alapult 1977., 1981-re az Amnesty támogatta a foglyok 4000 kampányait, volt 250,000

tagok, és 2 millió font költségvetésből, valamint személyi 150 állományból gazdálkodott.

Az emberi jogok története része az FPE' tekintélye elleni támadásnak – amelyhez több olyan személy is csatlakozott, akik korábban a konszenzus részesei voltak. A létesítmény elleni támadás

a Humphrey-demokraták (a "sólymok"), köztük Jeanne Kirkpatrick és más "neokonzervatívok" szerepéből, akik az akkoriban szerveződő új jobboldal táborához csatlakoztak.

főként gazdasági kérdések körül. A jól finanszírozott agytrösztök új és újjáéledt csoportja - American Enterprise Institute, Hoover Institute, Heritage Foundation, Cato Institute - ezt az új gazdasági és agresszívebben antikommunista programot támogatta. Védtek Latin-Amerika autoriter államait, amelyek a Chicagóban központosított neoliberális közgazdaságtant mutatták be, és amelyet az Egyesült Államokban az üzleti hatalom újjáépítésének és a szabályozó állam körülírásának receptjeként hirdettek.

Ennek az ellenforradalomnak a stratégiája, amely egyszerre volt társadalmi és ideológiai, az volt, hogy

a "liberális intézményrendszer" és az általuk uralt intézmények által példázott "liberális

monopóliummal a szellemi piacon" szemben. A jobboldali politikusok például elég világosan megjegyezték, hogy a keleti establishment - amelyet Elliot Richardson és Archibald Cox képviselt - volt az, amely rávette Nixon elnököt, hogy alávesse magát annak a jogi tekintélynek, amely az ő lemondás. Miközben elítélték ennek a "szűk körű intézménynek" a hálózatait, az újonnan érkezők a

politika – és mások, akik a hatalom területén marginalizálva érezték magukat - ugyanazt a taktikát követték. Amint azt fentebb javasoltuk, az agytrösztök új generációjának létrehozása, mint például a Heritage

Alapítvány, megpecsételte ezt az új reakciós szövetséget, amely a Reagan-választással győzött - a médiát felhasználva, a gazdasági racionalitás és az erkölcsi rend kettős regiszterére játszva.

Ezeknek az új versenytársaknak a sikere olyan válaszlépésekhez vezetett, amelyek a játékszabályokat is megváltoztatták. Mindegyik ellenfélnek növelnie kellett a politikai kutatásba való befektetését, miközben a médiafigyelemre való törekvést is előnyben kellett részesíteniük. A tanulás előállítása kevésbé vált fontossá, mint annak csomagolása - hogy megkönnyítsék a szakértők közötti összecsapások látványosságként való megszervezésével megbízott újságírók feladatát.

Az új agytrösztök vonzották a megosztott intézményrendszer egy részét, szövetségre lépve a konzervatív vállalkozásokkal és azokkal, akiket zavartak az 1960-as évek különböző mozgalmai és az intézményrendszer hozzájuk való viszonya. Ellenfeleik az intézmények teljes együtteséből merítettek -

- hagyományos alapítványok, szakmai egyesületek, egyetemek, egyházak, civil szervezetek – ahol a

A pozíciók továbbra is nagyon erősek, és az erőforrások továbbra is félelmetesek. Ezeket a pozíciókat fel lehetett használni arra, hogy ellentámadást generáljanak az ultrakonzervatív (sőt populistá) offenzívával szemben.

A nemzetközi emberi jogok terepe számos taktikai előnyt kínált a feltörekvő jobboldallal szemben felsorakozó egyéneknek. Ez azonban nem jelenti azt, hogy az emberi jogokba való befektetés csupán opportunizmusból történt volna. A dinamikát ismét úgy érthetjük meg legjobban, ha visszatérünk az emberi jogok szakmai mozgalmába való újbóli befektetés

folyamatához. Ezután megvizsgálhatjuk, hogy egy nagyon sajátos társadalmi-politikai konfiguráció hogyan járult hozzá azoknak az új struktúráknak a kialakításához, amelyek köré az emberi jogok védelmét szolgáló intézmények újjáépültek.

Jimmy Carter, a Trilaterális Bizottság által megerősítve és irányítva, felvette az emberi jogi köpenyt. Általánosabb értelemben azonban arra törekedett, hogy új lendületet adjon a nagyszerű tervnek, a

nemzetközi szövetség a neves személyiségek számára. A Szövetség a haladásért és a szegénység elleni háború mögött álló technokrata/reformista illúziók elvesztését kompenzálva az emberi jogok ideológiájából vett kölcsön. Az erkölcsre való hivatkozás összhangban volt az FPE retorikájával, de a legalista fordulatot a gazdasági válság érzékelése is időszerűvé tette. A korábban említett különböző gazdasági problémák aláásták az 1960-as években hangot kapott progresszív reformideálokat. Ahogy Samuel Huntington, a Trilaterális Bizottság egyik kulcsgondolkodója cinikusan megfogalmazta, úgy tűnt, hogy a válságok konjunktúrája megköveteli az alárendelt csoportok nagyobb egyenlőségre, sőt nagyobb jólétre irányuló törekvéseinek korlátozását. Az ilyen törekvések ebből a szempontból kormányozhatatlanná tették a demokráciákat. Az emberi jogok és az emberi

jogok - általában a "politikai és polgári jogokra" korlátozva - helyettesítő ideológiát kínált. Ez nem volt

összeegyeztethetetlen az üzleti igények új hangsúlyozásával és a társadalmi mozgalmak

"bérleti díjra törekvő tevékenységként" való diszkvalifikálásával. "

Az új baloldal számára, látva az emberi jogok hangsúlyozásának ezt az aspektusát, az érényes

diskurzus nem volt más, mint "a háromoldalúság erkölcsi maszkja". " ²²Ez az új taktika azzal az előnnyel járt, hogy a vietnami kudarcot és a katonai diktatúrák tetteit elfelejthette, ugyanakkor lehetővé tette az ellentámadást is a

agresszív hangok a harmadik világból – akiket szintén nyomás alá lehetne helyezni, hogy alkalmazkodjanak a demokratikus diktátumhoz. Ezzel párhuzamosan, klasszikusabb módon, ez az emberi jogi stratégia a disszidensekkel és a szovjet zsidókkal való bánásmódra összpontosítva nyomást gyakorolhatna a szovjet kormányra is.

a gazdasági válság által meggyengített kommunista blokk. Baloldali szempontból tehát ez a

szimbolikus fegyver a hidegháború nevében folytatta a hegemón vállalkozást.

Az emberi jogi stratégia baloldali kritikájában volt igazság. A stratégiai játékban bekövetkezett pozícióváltás azonban utólagosan ellentmond ennek a diagnózisnak. Különösen a későbbi győzelem

az új jobboldal és a neoliberális közgazdaságtan, amely Reagan győzelmében öltött testet, átalakította az emberi jogi stratégia jellegét. Az államhatalom új, konzervatív birtokosai és egy nagy koalíció középpontjába került, amely az establishment legliberálisabb frakcióját és a polgárjogi mozgalomból (ACLU, NAACP) származó baloldal egy részét egyesítette.

Ebből a szövetségből született meg az emberi jogok védelmét szolgáló mozgalmak harmadik generációja, amelynek vezető példája a Human Rights Watch. Az Amnestyvel ellentétben a szereplőknek és intézményeknek ez a harmadik generációja hajlandó volt nagyobb politikai ambíciókat és elitistább profilt elfogadni. De nem arról volt szó, hogy titkos stratégiát követtek volna az állam neves személyiségei között, mint tíz évvel korábban. Éppen ellenkezőleg, ezek a hivatásos notabilitások úgy döntöttek, hogy az emberi jogok terepére fektetnek be, hogy megkérdőjelezzék egy új ultrakonzervatív jobboldal irányvonalait, amely a szociális államban lévő intézményi bázisuk ellen küzdött -- egy kommunistaellenes keresztes hadjárat nevében. És ebben a harcban, ahol a tét legalább annyira belföldi, mint nemzetközi volt, ez a potenciális új elit nagyon is kész volt arra, hogy mozgósítsa a személyes kapcsolatokból származó társadalmi tőkéjét, valamint az általuk ellenőrzött szakmai intézményeket.

A politikai konfiguráció valójában majdnem a fordítottja volt az ICJ-nek. A szövetséget a vietnami háborút és a hasonló beavatkozásokat támogató sólymokkal szembeni közös ellenállás szilárdította meg. Mégis, a noblesse oblige és a polgári meggyőződés mára már megszokott keveréke is arra készítette őket, hogy a közérdek szolgálatában mozgósítsanak. Már nem a szovjet rezsím tűnt azonban fő ellenségnek. A célpont most már a katonai a hidegháborúból örökölt és a "chicagói fiúk" által átalakított diktatúrák új a piac vallása. A szimbolikus célpont Jeanne Kirkpatrick volt, és az ő indoklása Pinochet és az

argentin tábornokok támogatására - hogy ők tekintélyelvűek, megkülönböztetve a kommunista totalitáriusoktól.

1982-ben a Ford Alapítvány és mások finanszírozásával hivatalosan is megalakult a Human Rights Watch, valamint egy új, Americas Watch nevű részleg. Az igazgató Aryeh Neier, az ACLU egykori prominens vezetője volt, és a korai igazgatótanácsban a vietnami háború ellenzékével azonosított jogászok is helyet kaptak. Ahogy az egyik személy megjegyezte, a hangsúly az otthoni államra helyeződött, még akkor is, ha a vizsgálatokat külföldön végezték: "Akkoriban Washington felé orientálódtunk."²³ Az emberi jogok új elitje...

amely olyan intézményekben virágzott, mint a Human Rights Watch - megerősítette a stratégiát, hogy

"mediatizáció", amelynek célja az új jobboldal által alkalmazott taktika leküzdése.

A professzionalizáció és a mediatizáció kölcsönösen erősítették egymást. Ahhoz, hogy a média figyelmét elnyerjék az ellenzéki politika új korszakában, az információnak nemcsak a hiteles, de egyben "szexi" is. A civil szervezetek számának növekedésével a verseny is fokozódott.

a médiában és a filantrópia területén. A verseny kiéleződött, mivel a nem kormányzati szervezetek médiában való megjelenésének sikere nagymértékben meghatározta ismertségüket, toborzási képességüket, sőt végül költségvetésüket is. Az e vállalkozásoknak nyújtott egyéni hozzájárulások és bizonyos mértékig az alapítványoktól kapott támogatás is szorosan összefüggött a hírnevükkel. Ebben az új kontextusban az általuk toborzott szakemberek igyekeztek olyan célokkal és módszerekkel dolgozni, amelyek e médiaorientált stratégia szerint a leghatékonyabbnak tűntek.

Az aktivista nem kormányzati szervezetek új fajtája szintén a filantróp alapítványoktól függött.

Létezésüket az aktivizmus szakemberei és a filantrópia menedzserei közötti szimbiózisnak köszönhatték. Az alapítványok úgy hozták meg döntéseiket, hogy mind a projektek

kiválasztásakor, mind azok értékelésénél konzultáltak társaik, ebben az esetben a filantróp aktivizmus szakembereinek és értelmiségijeinek kis hálózatával. Emellett

hozzájárult a szakemberek új generációinak képzéséhez. A tevékenységek közé tartozott az emberi jogokról szóló szemináriumok finanszírozása, az elit egyetemeken tartott tanfolyamok, valamint gyakornoki ösztöndíjak odaítélése olyan fiatal diplomásoknak, akik egy nem kormányzati szervezetnél szerettek volna gyakornoki állást szerezni - ezáltal helyi utakat alakítottak ki a gyakran kapcsolódó transznacionális nem kormányzati szervezetek vezetőinek kinevelése érdekében. Az alapítványok aktív támogatásával tehát az emberi jogok területe sokkal szélesebb körben fejlődött.

A nemzetközi emberi jogok kialakulóban lévő területén, akár csak más területeken, a verseny lehetővé tette, hogy a gyakorlatnak ez a területe a szakpolitikai vállalkozók ösztönzésére fejlődjön és professzionalizálódjon. Sok tekintetben - amint azt számos újságírói beszámoló is sugallja - az emberi jogi terület virágzása az 1980-as években - és a Reagan-kormányzat Chilével kapcsolatos megtérése - a Reagan-kormányzat tisztviselői, különösen Elliot Abrams, és az emberi jogok olyan szószólói, mint Aryeh Neier és Michael Posner közötti, széles körben ismertített vitáknak köszönhető. E viták mindkét oldalának médiasikere biztosította, hogy a

a New York Times egyik szerkesztőjének szavai szerint "az amerikai közvélemény elég világossá tette, hogy úgy látja.

az emberi jogok mint abszolút jó - egy egyetemes törekvés, amelyet önmagáért kell követni...

"²⁴ A viták ráadásul arra kényszerítették az emberi jogi mozgalmat, hogy "kiegyensúlyozzák" tudósításaikat a vizsgált országok tekintetében, és hogy javítsák az elkészített munkák minőségét.

Végül, és ez nem elhanyagolható, az emberi jogok köré szerveződő, ellentmondásos médiakampány legitimitást és jelentőséget adott a jogoknak és a jogászoknak a külpolitikai

vitákban. A jogászok új generációjának jogi szakértelme a vállalkozás középpontjába került.

A jogi intézményrendszer visszatérése kevésbé az ügyvéd államférfiakról szólt, mint inkább a kapcsolt szervezetekről, amelyek a jogot az intézményekhez viszonyítva állították elő és autonómmá tették.

amelyeket az FPE ellenőrzött és szolgált – az egyetemek, az alapítványok, az ügyvédi irodák és a nem kormányzati szervezetek, amelyek mindezekre a forrásokra támaszkodnak. A nemzetközi emberi jogi jog központi szerepet kapott az amerikai külpolitika, és szorosan kapcsolódik az amerikai politikához. A nemzetközi napirend függött az Egyesült Államokban hiteles kérdésekben – nők elleni erőszak, választások, kormánytól mentes média. Az elit egyetemek, a végrehajtó hatalom és az amerikai média szövetségének e termékei helyreállították a külpolitikában az 1960-as években elveszett ideiglenes konszenzust. Ezek szolgáltatták az USA koszovói beavatkozásának és az iraki háború indoklásának nagy részét.

Az intézménynek ez a visszatérése a külpolitika szabályrendszerének formájában egy új ügyfélkört is tükrözött, amely szívesen költözött be az intézménybe. Különösen egy új csoport, a rendkívül gazdag üzleti ügyfelek – az 1980-as évek "rablóbarói" – mindkettőt keresték. tekintélyt és legitimitást a dereguláció és a villámőke mobilitásának új gazdasági korszakában. Az FPE fenntartását és újjáélesztését segítő új energiát és erőforrásokat Soros György, a Human Rights Watch vezető finanszírozója és saját nagyhatalmú Nyílt Társadalom Intézetének létrehozója vezette és testesítette meg. De az 1990-es évek technológiai boomja által létrehozott alapítványok számos tevékenységében is megtalálható volt. Mivel az FPE már nem volt képes arra, hogy az államügyeket kizárólag generalista tudással felvértezett jogász államférfiakkal uralja, az 1970-es és 1980-as évek kihívására az állam köré épített intézményi apparátusára támaszkodva válaszolt.

"legalizálni" egy olyan álláspontot, amely összhangban van mind a jog és az ügyvédek erős álláspontjával, mind a globális

azon ügyfelek érdekeit, akik az újonnan privatizált gazdaságuk mellett olyan helyeken szeretnének befektetni, ahol a kormányok legitimek.

Kereskedelem és a Kereskedelmi Világszervezet

A 20th. század elején a "dollárdiplomácia" és a wilsoni idealizmus egyik alapelve volt.

az a hit volt, hogy a szabad kereskedelem gazdasági növekedéshez és világbékéhez vezet. Az európai típusú birodalommal szembeni hosszas amerikai ellenségeskedés összhangban volt a gyarmati kizsákmányolás rendszereinek ellenállásával, amelyek nem mellékesen elzárták a piacokat az amerikai export előtt. Ezt az eszményt gyakran hangoztatták, de a gyakorlatban nehézségekbe ütköztek. A század első felében a magas vámok jellemezték az amerikai politikát, mivel az üzleti élet sajátos érdekei felülkerekedtek az FPE általános érzelmein.

A történet a Külügyminisztérium körül forog – az FPE' hagyományos rezervátumában a Végrehajtó hatalom - a második világháborút követő időszakban. Az állam régóta a szabadkereskedelemmel azonosult, és ez az álláspont vezetett a háború után a javasolt Nemzetközi Kereskedelmi Szervezet - a három javasolt Bretton Woods-i intézmény egyike, a Nemzetközi Valutaalappal és a Világbankkal együtt - támogatásához. Az FPE által hirdetett hidegháborús alapelvek szintén hajlamosak voltak a nyitottabb kereskedelempolitikát támogatni, mint a piacok amerikai áruk előtti megnyitásának és a kommunizmus elleni kereskedelmi szövetségek kiépítésének módját, de sem a nyitottabb piacokra vágyó vállalkozások, sem az állami kereskedelmi idealisták nem támogatták a mozgalmat. Ahogy a múltban is történt, a nyitottabb piacok iránti aggodalmak nem kaptak elsőbbséget. Truman és Acheson nem volt hajlandó harcolni érte, és megelégedtek az Általános Kereskedelmi és Vámegegyezmény (GATT) létrehozásával a javasolt szervezeti struktúra nélkül.

Az 1950-es években a Külügyminisztérium által támogatott politikák gyakran ellentétben álltak az üzleti érdekekkel. Az eltérés részben a külügyminisztériumban érvényesített társadalmi pozícióból fakadt. John Heinz, a Heinz élelmiszeripari vállalat vezetője arról számolt be, hogy a személyzet a

egy állami eligazítás "úgy kezelte őt, mint egy másodéves diákot, ahelyett, hogy egy nagy cég

vezetője lett volna, akinek

a világ általános viszonyainak és különösen a kereskedelemnek a széles körű ismerete. "²⁵ A

hidegháború emellett indokolta, hogy az állam eltűrje a politikai szövetségesek "kereskedelmi

bűneit". Sem a

sem a szélesebb piacokat kereső vállalkozások konkrét céljai, sem a szabad kereskedelem melletti általános elkötelezettség nem volt nagy hatással a gyakorlatban a Külügyminisztériumra. A szabadkereskedelem csak egy volt az FPE által elvben támogatott számos álláspont közül, és ez nem zavarta a hidegháborúhoz és a neves személyiségek szövetségéhez kötődő személyesebb diplomácia gyakorlatát.

A kereskedelmi kérdésekkel kapcsolatos kezdeményezés különösen a Kennedy-kormányzat idején kezdődött.

Kennedy' kereskedelmi államtitkár-helyettese George Ball volt, a Cleary Gottlieb egyik régi oszlopos tagja, Jean Monnet tanácsadója, az Európai Közösség ügyvédje és lobbistája, később pedig a Trilaterális Bizottság egyik alapítója. Az FPE-nél betöltött pozíciójához illeszkedve, volt egy

a szabad kereskedelembe vetett erős hitet, amely "a hidegháborús világra aktualizált változata annak a régi, XIX. századi teológiának, amely szerint a szabad kereskedelem békéhez vezet.

"²⁶1961-ben, a GATT-tarifa-tárgyalások során

az úgynevezett Dillon-forduló keretében Ball meggyőzte Kennedyt, hogy az Európai

Közösségnek engedélyezze piacainak védelmét az amerikai mezőgazdasággal szemben. Az ő szemszögéből ismét az EK-val való kapcsolatok voltak fontosabbak, mint a kereskedelmi kérdések részletei. A kereskedelmi minisztérium, amely sokkal közelebb állt az üzleti élethez,

panaszkodott a döntésbe való bevonás hiányára, és a lényegi

javasolt politikát, de Kennedy, ahogy az várható volt, a Ballshoz' közeli kereskedelmi törvényjavaslatot terjesztett elő.

politikai orientáció, amelyet Ball és mások beszédeivel, valamint a *New York Times* erőteljes médiatámogatásával indítottak útjára. A törvényjavaslatot végül 1962-ben elfogadták, de a növekvő üzleti ellenségeskedés az állammal szemben arra készítette Kennedyt, hogy egy

kulcsfontosságú engedményt tegyen. Kinevezne egy különleges kereskedelmi képviselőt a külügyön kívül, aki a további kereskedelmi kérdésekről tárgyalna. Mivel Kennedy ezt az engedményt inkább szimbolikusnak tekintette, mint arra vonatkozó felhatalmazásnak, hogy a kereskedelmi kérdéseket az FPE-n kívülre helyezze, felajánlotta a pozíciót John J. McCloy-nak, de McCloy visszautasította azt. Az FPE-n belüli további konzultációkat követően Kennedy Christian Hertert nevezte ki a pozícióra.

Herter az "idősebb államférfi" klasszikus profiljával rendelkezett. "Egy német származású német király unokája volt.

bevándorló, aki nagyon sikeres építész karriert futott be New Yorkban. 1895-ben született Párizsban, mindkét szülője festő volt. A Harvardon végzett, diplomáciai szolgálatba lépett, és a külügyminisztériumba került. A John D. Rockefeller egyik munkatársának unokájával kötött házassága enyhítette az anyagi gondokat, és lehetővé tette számára, hogy meghosszabbítsa kozmopolita tanulóévei idejét, amely tekintélyes, de rosszul fizetett volt. Az asszisztense lett Herbert Hoover a közép-európai segélymissziókra. Ezek után "ifjúkori kalandjai" után igazi karriert kezdett massachusettsi politikusként, ahol bostoni brahmin barátai támogatásával választották meg. A reformista és internacionalista elit által nagyra becsült, McCloy-val baráti viszonyban álló Eisenhower államtitkárnak, majd külügyminiszternek nevezte ki. Ő volt különösen jól felkészült az "idősebb államférfi" megtisztelő funkcióira a következők révén is a Szövetség a Haladásért és az Atlanti Szövetség számos kvázi-kormányzati bizottságában szerzett tapasztalat.

Az államtól való formális elválasztás ellenére tehát a kereskedelem továbbra is az FPE elitjének hatáskörében maradt. A State és a kereskedelmi képviselő közötti szoros kapcsolat Johnson elnökké válása után is folytatódott, bár a kereskedelmi képviselő egyre inkább az amerikai szövetségesekre, különösen az Európai Közösségre gyakorolt nyomást támogató álláspontot kezdett képviselni (Acheson és MacGeorge Bundy enyhítésre irányuló nyomása ellenére).

A gazdasági nehézségek, az FPE hatalmának erodálódása és az egyre erősebb japán gazdasággal folytatott kereskedelem egyensúlyhiányának növekvő tudatossága megkérdőjelezte a kereskedelmi kérdések meglévő államközpontú megközelítését. Nixon elkezdett jobban odafigyelni az üzleti aggályokra és fokozni a szövetségesekre gyakorolt nyomást. Az FPE - a Trilaterális Szervezet átalakítása

A Bizottság részben válaszul Nixon' protekcionizmus felé való látszólagos elmozdulására - továbbra is

az állam által régóta támogatott liberalizmushoz hasonló liberalizmust szorgalmazott, és David Rockefeller, az egyik legfontosabb

alapítói már akkor elkezdtek lobbizni a piacok megnyitása érdekében, de végül a John Connally pénzügyminiszter által vezetett Nixon-kormány volt az, amely konfrontatívabbá vált. William Eberle, a Harvardon diplomázott és MBA diplomával rendelkező, korábbi üzleti vezető vezetésével a Kereskedelmi Képviselő Hivatalát azzal az elképzeléssel alakították át, hogy aktívan támogassák a kereskedelem liberalizációját az Egyesült Államokon kívül, és ne csak a vámcsökkentést támogassák az új GATT-fordulókon keresztül. Az Eberle és Harold Malmgren, az egyik vezetője által felhozott érvelés

képviselők, hogy a gazdasági és pénzügyi kérdések "kezdik felváltani a hagyományos diplomáciai kérdéseket a külpolitika fő anyagaként." ²⁷A Gerald Ford 1974. által aláírt kereskedelmi törvény megerősítette és megerősítette a kereskedelmi képviselő pozíciójának ezt az átalakulását.

A kereskedelmi törvény a 301. szakasz szerinti jogorvoslati lehetőséget is biztosította azon amerikai vállalkozások számára, amelyek azt állítják, hogy tisztességtelenül zárják ki őket a külföldi piacokról. Mostantól az amerikai vállalkozások a végrehajtó hatalom jóindulatától függetlenül is előadhatták érveiket. Ez és más agresszívebb és vállalkozáspártibb kereskedelmi álláspontok lehetőséget teremtettek a jogi vállalkozók számára, hogy eltávolodjanak a neves személyek közötti tárgyalások területéről. Ahogy Dryden megjegyzi,

"Sok USTR diplomával rendelkezők találtak állandó állást külföldi kormányok és vállalatok számára... [a] külkereskedelem az 1970-es és 1980-as években egyre nagyobb szerepet kezdett játszani az amerikai gazdaságban. 1974, az amerikai üzleti élet képviselői különösen sikeresek voltak a dömpingtörvények és más kereskedelmi szabályozások olyan módosításainak kidolgozásában, amelyek gyakorlatilag arra kötelezték a külföldi vállalatokat és kormányokat, hogy washingtoni szakértők kis seregeit alkalmazzák." ²⁸

A kereskedelmi gyakorlatban mindkét fél számára adóttak lehetőségek. Azok, akik hagyományosan ellenálltak

az amerikai piacok megnyitása a külföldi verseny előtt a "dömping elleni küzdelem" doktrínájával érvelhet, míg az új generációs vállalkozások - beleértve az új pénzügyi szolgáltatási ágazatokat

-- agresszívan keresnek új piacokat és befektetési helyszíneket, felhasználhatják a 301. szakaszt. A kontradiktórus kereskedelmi gyakorlat virágzásnak indult, ami hozzájárult a hagyományos FPE-irányultság fenntartásához, a több

a szabad kereskedelem, amelyet most már igényesebb ügyfelekkel erősítettek meg, de olyan jogi doktrínákat is adtak, amelyekre a hagyományosan orientáltabb vállalkozások hivatkozhattak.

Amint azt a kereskedelmi jog egyik régi résztvevője megjegyezte, a "kereskedelmi bár elég kicsi volt

egészen ... a 70-es évek közepéig. "A ²⁹Steptoe and Johnson, egy prominens washingtoni cég, úgy tűnik, az egyik úttörő volt, Monroe Leigh vezetésével, aki a nemzetközi közjog ismert alakja, a Külügyminisztérium korábbi jogi tanácsadója, és hosszú ideig (1988-ig) a kereskedelmi jog tanára volt a Virginiai Egyetem jogi karán. Richard Cunningham, aki szintén a Steptoe-nál dolgozott, szintén a gyakorlati terület egyik dékánja volt. Azok, akik elhagyták az USTR irodát, az FPE mintáját követték abban, hogy a kormányzati szférából visszatértek az ügyfélszolgálathoz, de ebben az esetben egy speciális szakterület mellett kötelezték el magukat:

"a tokiói forduló végén [az 1970-es évek végén az USTR öregdiákjai] mindannyian nagyon jól jártak. Partnerségeket kaptak, és az igazi fellendülés, a boom a 80-as években indult be igazán. A 80-as évek eleje nagyszerű időszak volt a kereskedelmi gyakorlatban való részvételre, mert drasztikusan megnőtt az import, és a reaganisták... magas dollártartalmú politikája miatt nagymértékben bővült az import. "³⁰

Egy másik szerint,

Úgy vélem, hogy a legfontosabb változást a tokiói GATT-tárgyalások és a Kereskedelmi 1979 Megállapodásokról szóló törvény jelentette. Ez a gyakorlatot nagymértékben bírósági útra terelte.

A kereskedelmi jog gyakorlatának kilencven százaléka dömping és kiegyenlítés.... És így változott át ebből a vadul informális eljárásból, ahol soha nem láttuk a másik fél tényeit, és az akták szó szerint ilyen vastagok voltak, oda, hogy mindenki látta mindenki más tényeit. Az akták most már végtelenek. És ezt meg is tudom számszerűsíteni. A Steptoe & Johnson-nál voltam. Mi képviseltük a British Steelt 1978-ban egy 6, egymással összefüggő dömpingellenes ügyből álló sorozatban. Én voltam az egyik ügyvédjelölt. Három és fél ügyvéd dolgozott rajta. Aztán ... az ügyek rendeződtek, és a törvényt megváltoztatták. '79. Ugyanazokat az ügyeket vitték be, úgy 1980. értem, szó szerint azonos, azonos ügyeket, és 10 és fél ügyvédre volt szükség.³¹

A kereskedelmi gyakorlat két alapvető módon folyt. A washingtoni kereskedelmi

kamara egyik vezetője szerint: "És ezek meglehetősen elkülönülnek egymástól. Az egyik a dömpingellenes és kiegyenlítő vámokkal kapcsolatos pereskedés, amely egyfajta magasan specializált forma vagy közigazgatási pereskedés, amelybe az ügyvédi irodák igazán az 1980-as években kezdtek bele, amikor az acélra vonatkozó dömpingügyek indultak. És így a legtöbb

a nagy washingtoni ügyvédi irodáknak lesz dömpingellenes gyakorlata. "³²

A másik, ugyanezen forrás szerint, "olyasmi, mint a kereskedelempolitika", de ennek erős jogi vonatkozása van.

"Úgy gondolom, hogy a kereskedelmi jog mindig is egyedülálló volt, mert a GATT valódi jogrendszert adott. Mindig 'is folyt ez a vita arról, hogy ... a nemzetközi szabályok vagy nemzetközi normák [valóban] jognak minősülnek. És ami a GATT-ban történt, az az, hogy a vitarendezési eljárás során szankciót kaptunk, ez beépült a GATT 23. cikkébe – a kártérítéslehetőségét. És azt látjuk, hogy a folyamat sokkal kidolgozottabbá és jogszerűbbé vált. a későbbi 1980-as években... [A] határozatok sokkal hosszabbak lettek, a doktrína megfogalmazására tett erőfeszítések egyre bonyolultabbá váltak. A folyamat egyre inkább legalisztikusabbá válik. "³³

Két amerikai professzort, John Jacksont és Robert Hudecet idézve, mint a legalizálási folyamatot befolyásoló személyeket, az interjúalany megjegyezte, hogy a GATT-ot "inkább jogi eszközként értelmezték, mint, tudja, egyfajta politikai/diplomáciai eszközként". " Az ³⁴érdekérvényesítés azonban némileg visszafogott volt. "A GATT a diplomáciában gyökerezik, és emiatt sokkal inkább egy civil fórum, így...

A New York-i ügyvédek' nem igazán illeszkednek be. " ³⁵Ez a fajta kereskedelmi jog, amely most a WTO-ra összpontosít, szintén tekintélyesebbnek tűnik. Inkább, mint a verseny korlátozására irányuló szigorúan üzleti törekvések, a WTO a "politika", a "diplomácia" és a szabadkereskedelem elvei melletti hosszú elkötelezettségének részese.

A WTO, amely végül az Uruguayi Forduló után és a Clinton-kormányzat támogatásával jött létre, megvédte az amerikai kereskedelmi gyakorlat kulcsfontosságú elemeit, beleértve a dömpingellenes intézkedéseket, és természetes fórumot biztosított az amerikai kereskedelmi jogászok számára, hogy tovább nyomuljanak a legalizálás irányába. Ezenkívül a "tudásiparban" nagymértékben érdekelt amerikai vállalkozások - gyógyszergyártók, szoftvercégek, filmipar -

koalíciójának erőfeszítései révén az agresszív lobbistáknak sikerült elérniük, hogy a szellemi tulajdon védelme tekintetében először a 301. szakasz szerinti jogorvoslatot tegyék elérhetővé, majd a szellemi tulajdon védelmének kulcsfontosságú fórumát áthelyezzék a

Szellemi Tulajdon Világszervezetét a WTO-ba, ezzel megszilárdítva és legalizálva az USA-nak és néhány más országnak kedvező szabályokat. A WTO-megállapodás egyik tárgyalója, általánosságban megjegyezte, hogy "általános volt az általános támogatás a hatékonyabb vitarendezés iránt", amely megszüntetné a GATT-ban található állami vétőeljárást.³⁶ És annak ellenére, hogy szinte mindenki ellenezte az amerikai típusú dömpingellenes törvényeket, amelyeket régóta protekcionista tartanak, az USA azt az álláspontot képviselte, hogy a tárgyalófelek számára politikailag lehetetlen olyan rendelkezést elfogadni, amely korlátozná a dömpingellenes törvények hatályát. Az eredmény a legalizálás további növekedése lett.

az amerikai típusú szabadkereskedelem, és ennek egyik eredménye az, hogy a többi fél – beleértve Európát és most már még a egyes fejlődő országok, mint például India és Brazília, maguk építik ki a jogi hitelességet és a kontradiktórus struktúrát, kihasználva a jogi struktúra nyújtotta stratégiai lehetőségeket. Továbbá, még a globalizáció ellenzői is kvázi jogi fórumként kezelték a WTO-t, kritizálva azt az átláthatóság hiánya, a független fellebbviteli felülvizsgálat hiánya, és mindenekelőtt a környezetvédelmi csoportok jogállását biztosító mechanizmusok hiánya miatt. Az eredmény az, hogy a nemzetközi kereskedelmi jog területén nagyon erős lendületet kapott mind a szabadkereskedelmet régóta a FPE ideológiájának részét képező szabályok érvényesítése, mind pedig a

Az Egyesült Államok megközelítései – az amerikai politikán keresztül – annak meghatározása felé, hogy hogyan lehet ezeket a politikákat érvényesíteni és a nemzetközi verseny által károsított fontos vállalkozások számára kiutakat biztosítani. A kereskedelmi jogban és gyakorlatban jártas, a terület további fejlesztésére törekvő, aktívan tevékenykedő szakértői testület alakult ki.

A gazdasági kihívások, az FPE gyengesége az 1970-es években, a külföldi piacok megnyitása iránti erőteljesebb üzleti elkötelezettség, a kereskedelembefektető jogászok és akadémikusok új generációja, valamint a növekvő ellenséges lehetőségek ismét kihívás elé állították az FPE-t, és intézményi válaszokat kényszerítettek ki. A válaszok legalizálták és némi autonómiát biztosítottak a korábban kezelt ügyek számára.

a neves személyek személyes kapcsolatai révén. A több portfólióval rendelkező generalisták tartománya főként a magasan specializálódott ügyvédi kamarához került. Ugyanakkor az átalakulás továbbra is

és még fokozta is a jog és a jogászok képességét, hogy a kereskedelem területe felett ellenőrzést gyakoroljanak –

még akkor is, ha az üzleti aggályok nagyon súlyosan befolyásolták a bevezetett szabályokat.

Nemzetközi Kereskedelmi Választottbíróság

A választottbíráskodás a tekintélyes személyek vagy államférfiak nemzetközi szövetségével vált nagykorúvá. Elihu Root, az FPE nagyapja az Egyesült Államokban, részben azért kapta meg a Nobel-békedíjat, mert az első világháború előtt szerepet játszott a Hágai Nemzetközi Választottbíróság létrehozásában. Az első világháború után ugyanaz a személyi kör, amely a Külkapcsolatok Tanácsa mögött állt, segített előmozdítani a Nemzetközi Kereskedelmi Kamarát, amelyet a szövetséges országok üzleti vezetői hoztak létre 1919-ben Párizsban a kereskedelem és a nyitott piacok ösztönzése érdekében. Az ICC Nemzetközi Választottbíróságot rögtön 1923-ban hozták létre, hogy ösztönözze a kereskedelmi választottbíráskodás fejlődését a transznacionális üzleti viták megoldására. A nemzetközi választottbíráskodás, egészen egyszerűen, azon az elképzelésen alapul, hogy ha más eszközökkel nem sikerül megoldani egy vitát, akkor a vitát a nemzetközi közösség által ismert bölcs államférfiak józan ítélőképességére lehet bízni.

A választottbíráskodás viszonylag lassan kezdődött, ami összhangban állt a személyes kapcsolatokra való hagyatkozással, mielőtt a vitát egy vagy több, választottbíróként eljáró neves személyiségre bízták volna. Az ICC-nek 1923 és 1976 között mintegy 3000 választottbíróági kérelem érkezett, majd az üzletmenet drámaian megnőtt, és a következő tizenegy évben 3000

választottbírósi eljárásra került sor. A kereskedelmi választottbíráskodás középpontjában francia és svájci professzorok álltak, de fontos kapcsolatok fűzték az Egyesült Államokban működő FPE-hez is. A második világháborút követő időszak két vezető svájci választottbírója volt például Pierre Lalive és Jean-Flavian Lalive a

Genfben, utóbbi a Nemzetközi Jogászbizottság egyik korai vezetője is volt. Franciaország vezető személyisége ebben az időszakban Pierre Bellet volt, aki szintén szoros kapcsolatban állt az amerikai diplomáciai közösséggel.

A legtöbb, azonban, nemzetközi kereskedelmi választottbíróvási volt egy viszonylag az 1980-as évekig marginális – még ha elit – tevékenység volt. Ez az előkelő "amatőrök" tevékenysége volt.

számos más tevékenységben is részt vett – ahogyan az FPE esetében is. Voltak tudományos befektetések a területen, de a szellemi és társadalmi tőke széles körű keveréke volt az, amely tekintélyt adott a választottbírák viszonylag kis létszámú csoportjának. Ugyanakkor azonban a választottbíráskodás presztízse - állami és üzleti viták esetében - azt jelentette, hogy választottbíróvási záradékok kerültek be a különböző erőforrás-kitermelési megállapodásokba, amelyek jellemezték például a Seven Sister olajtársaságok és azon országok közötti kapcsolatokat, ahol üzleti tevékenységüket folytatták.

Mindazonáltal a nagy multinacionális vállalatok a gyakorlatban kevésbé használták a választottbíráskodást, ezért az ICC és néhány versenytársának ügyforgalma meglehetősen kicsi maradt. A vitákat hosszú időn át tartó személyes kapcsolatokon keresztül kezelték. A Seven Sisters ügyvédje például John J. McCloy volt, és nincs bizonyíték arra, hogy McCloy bármilyen szerepet játszott volna a vállalatok és országok közötti viták kezelésében. Ehelyett segített megvédeni a Seven Sisters-t az Egyesült Államokban a trösztellenes problémáktól.

A II. világháború utáni időszakban egyre gyakrabban előforduló olajállamosításokat elsősorban állami nyomással és személyes kapcsolatokkal oldották meg, de lehetőséget nyújtottak a választottbíróvási közösség számára is, hogy nemzetközi üzleti hírnevét kiépítse és megmutassa, hogy

elkötelezettségét egy olyan magánjog – az úgynevezett "lex mercatoria" – mellett, amely megvédi az üzleti életet.

állami intézkedések elleni beruházások. Ez a marketing a fejlett világban, valamint számos olyan jogász és vállalkozó, akik segítettek meggyőzni a harmadik világ országait a jogorvoslatok hasznosságáról.

jogi befektetések, és segített elterjeszteni a választottbírói záradékokat, különösen azokat, amelyek az ICC-t nevezik meg elnöklő hatóságként. Az ICC vezette a New York-i Egyezmény létrehozását és elfogadását is, 1958 amely a választottbírói ítéleteket a bírósági pereskedésnél jobban végrehajthatóvá tette.

A választottbíráskodás területe - mint dilettánsok kis "klubja" - a következő szervezetek égisze alatt virágzott fel

az ICC és a *lex mercatoria* az 1960-as években. A vitákat a szociális és a szociális tőke és jogi tőke, inkább a mai' közvetítés, mint a választottbíráskodáshoz kapcsolódó peres eljárások.

A kis világot megrázta az OPEC megalakulása, az 1973-as olajválság és a petrodollárok ezt követő, nagy infrastrukturális projektekre történő visszaforgatása, ami az amerikai és más multinacionális vállalatokat és a harmadik világ országait érintő választottbírói záradékok elszaporodását jelentette. A kikötések elszaporodása azonban még mindig nem jelentette azt, hogy azokat szükségszerűen alkalmazni is fogják. Még mindig léteztek hosszú személyes kapcsolatok, amelyeket fel lehetett használni a viták mérséklésére és a nézeteltérések megosztására, amikor a projektek az eredetileg tervezettnél többbe kerültek.

Az ügyvéd államférfi szerepe, amint azt McCloy tevékenysége is sugallja, az volt, hogy tanácsot adjon a vállalatvezetőknek, segítsen nekik adott esetben tárgyalni a kormányzati szervekkel, és használja fel vállalati kapcsolatait arra, hogy megerősítse képességét a magán- és közéletben betöltött számos más pozíció betöltésére. Az Egyesült Államokon belülről érkező, korábban említett kihívások a külső változásokkal együttesen alakították át a választottbíráskodás világát. Számos ilyen változás már felsorolásra került, de a nemzetközi kereskedelmi választottbíráskodással kapcsolatban érdemes kiemelni őket. Először is, az MBA-

k egyre nagyobb hatalomra tettek szert az üzleti tanácsadás és a vállalatok vezetése terén, és képzésük és a társadalmi tőke viszonylagos hiánya arra készítette őket, hogy a szerződések konkrét feltételeit és azok teljesítését a személyes kapcsolatokkal szemben hangsúlyozzák. Az 1970-es évek végén és az 1980-as években a választottbírói eljárások számának növekedésének egyik oka tehát az volt, hogy az üzleti vezetés új generációja

másképp értékelte a szerződéses és személyes kapcsolatokat, mint elődei - akiknek a bízott abban, hogy a dolgok mindenki' meglegedésére fognak alakulni. Egy másik ok lehet, hogy a fejlődő országokban a "harmadik világiasság" aláasta a multinacionális vállalatok és a "fogadó" országok elitje közötti személyes kapcsolatok egy részét is.

A gazdasági válság és a petrodollár-bőség azt is jelentette, hogy az MBA-k kipróbálhatták pénzügyi eszközeiket, és részt vehettek fúziókban és felvásárlásokban, ami két szempontból is aláasta az ügyvédi tanácsadó szerepét. Az egyik az, hogy az ügyvédek nem rendelkeztek a vezető szerep betöltéséhez szükséges pénzügyi eszközökkel, a másik pedig az, hogy a fúziók és felvásárlások hulláma aláasta a régóta fennálló ügyvéd-ügyfél kapcsolatokat. Az új helyzet lehetőséget adott az eliten kívüli ügyvédek számára is, hogy kitalálják, hogyan lehet a jogi szakértelmet az üzleti igények szolgálatába állítani. Különösen a Skadden Arps és a Wachtell Lipton - amelyek most már a New York-i elit tagjai - úttörő szerepet játszottak az agresszív pereskedésben, amely egy új üzleti stratégia része volt mind az általános verseny, mind pedig az alábbiak megelőzése vagy elősegítése érdekében.

fúziók és felvásárlások. Hamarosan az FPE régi "fehér cipős" cégeinek is le kellett másolniuk a stratégiát.

és növelni a peres ügyvédek státuszát, akik sokáig a vállalati tanácsadók elitjének voltak alárendelve.

A nemzetközi kereskedelmi választottbíráskodás területén az esetek száma az 1980-as években kezdett drámaian növekedni. Mivel a saját helyi jogi erőforrásaikat használva jelentős hátrányban találták magukat, emellett számos harmadik világbeli ország amerikai ügyvédi irodákat kezdett alkalmazni, különösen azokat, amelyek Párizsban működtek és a Nemzetközi Kereskedelmi Kamara elit világába szocializálódtak. A Sonnetrach, az algériai olaj- és gázipari vállalat például a Shearman and Sterlinget bízta meg választottbírósi eljárásaihoz. Ahogy a

terület bővült, és a kereskedelmi peres ügyek kezdtek felkapaszkodni az Egyesült Államokban, a pereskedők és taktikáik a nemzetközi kereskedelmi választottbíráskodásban is megjelentek. A *lex mercatoria* jogi doktrínája alapján lefolytatott úriemberi eljárások helyett kereszkérdések, kiterjedt felfedezési erőfeszítések, indítványok, és mindenekelőtt

dokumentumok hegyei.

A választottbíráskodás "nagy öregjei" ellenálltak ennek az invázióknak, és sajnálkoztak a választottbíráskodás "proceduralizációja" és "bürokratizálódása" miatt, ami ezzel a megnövekedett esetszámmal és kontradiktórus megközelítéssel járt. Továbbra is virágoztak hírnevük és társadalmi megítélésük miatt.

tőke, de a következő generáció öntudatos "technokratáinak" egy új csoportja vezette az átmenetet a *lex mercatoria* és a társadalmi tőke – a csoport normái szerint az ügyvéd államférfiak által végzett választottbíráskodás – a "offshore pereskedés" felé, amely felváltotta a homályos *lex mercatoria* a New York-i vagy az angliai kereskedelmi joggal. Az amerikai ügyvédi irodák hozzájárultak a választottbíráskodás központok számának megsokszorozódásához is, versenyt és nyomást gyakorolva minden országra, hogy csatlakozzon a nemzetközi kereskedelmi választottbíráskodás főáramához. A terület továbbra is virágzik, és egy teljes jogrendszer legitimitását hozza a normákhoz, amelyeket az államférfiak a globális üzlet védelmére használtak.

A többi példával kapcsolatban láthatjuk, hogy a személyes kapcsolatok világa, amely informálisan garantálta a magántulajdonhoz való jogokat és a befektetések feltételeit, az FPE virágzott, és szükség esetén támaszkodhatott európai társaira és együttműködhetett velük.

elsősorban az ICC köré szerveződött, amely maga is az úgynevezett wilsoni idealizmus terméke.
A

az MBA-k kihívása, a megnövekedett üzleti tevékenység, a harmadik világ, és a kapcsolódó fejlődés a

a pereskedés – amely a vállalati cégeknél sokáig az üzletkötésnek és az üzleti tanácsadásnak volt alárendelve – mint üzleti fegyver, veszélyeztette a nagy öregek világát, miközben egy

olyan off-shore pereskedést hozott létre, amely egy speciális jogi szintéren intézményesítette azt, amit korábban informálisan az FPE-vel azonos formából kivágott generalisták kezeltek. A kereskedelemhez hasonlóan ez a lépés központibb helyet biztosított az üzleti érdekeknek és az üzleti hatalomnak, de megvédte - sőt, felerősítette - a jog és az ügyvédek szerepét az üzleti ügyek intézésének intézményes szinterei felett való elnöklésben.

viták.

Egy új generáció

A három példa mindegyike az FPE mint olyan társadalmi csoport hanyatlását mutatja, amely a jog köré szerveződött, és képes volt elfoglalni az üzleti élet, a jog, az akadémia és az állam minden fontos pozícióját. Ami a helyébe lépett, az egy többpólusú, kvázi államhatalmi mező, sokkal inkább intézményesített szerepmegosztással. Ugyanakkor azonban még mindig meglehetősen nagy a mobilitás és a multipozicionalitás, amely a kompetenciák és a társadalmi tőke sajátos keverékeihez igazítható, amelyek a jogban és a jog köré csoportosuló, egymást átfedő szereplők rendelkezésére állnak. Az FPE-t követő generáció képviselőinek három példája - egy-egy az esettanulmányok három témaköréből - szemléltetheti a korábbi generációtól való eltérést. Michael Posner a Human Rights First (korábban Lawyers Committee for Human Rights) szervezethez csatlakozott a 1978. kaptam meg a 1975-ben a Kaliforniai Egyetem Berkeley jogi karán (Boalt Hall) szerzett jogi doktori címet. A jogi egyetem alatt mentora, a Berkeley-i Kaliforniai Egyetem dékánja, Frank Newman - az emberi jogok egyik amerikai úttörője, később a Kaliforniai Legfelsőbb Bíróság bírója - révén a Nemzetközi Jogászbizottság egyik "gyakornoka" lett. Mivel a diploma megszerzése idején az emberi jogok területén kevés vagy egyáltalán nem volt jogi állás, a chicagói Sonnenschein, Nath & Rosenthal cégnél vállalt munkát. Szerencséjére megalakult az Ügyvédek Bizottsága az Emberi Jogokért, és ő lett az ügyvezető igazgató -- miután Newman támogatta. Ügyvezető igazgatóként rengeteg előadást tartott elit jogi egyetemeken, többek között a Yale-en és a Columbián. Nagyon jó kapcsolatai vannak a New York-i vállalati ügyvédi irodák világában, és valóban, ezek a cégek alapvető erőforrást jelentettek a Human Rights First munkájában. A HRF-et támogató különböző testületek és tanácsok az Egyesült Államok jogi szakmájának elitjét

képviselik az akadémián és a nagy vállalati ügyvédi irodákban. A HRF élen jár a következőkben

a polgári szabadságjogokat korlátozó és a bevándorlást a nemzetbiztonság nevében imitáló Bush-programokra adott felvilágosult jogi válasz koordinálása.

Gary N. Horlick a Wilmer, Cutler and Pickering vezető washingtoni ügyvédi iroda partnere. A Dartmouth College-ban, a Cambridge-i Egyetemen (ahol B.A.-t és diplomát szerzett nemzetközi jogból) és a Yale jogi karán (1973) szerzett diplomát. A diploma megszerzése után néhány évig a Ford Alapítványnak dolgozott Dél-Amerikában, majd a washingtoni Steptoe and Johnson ügyvédi irodában dolgozott, ahol Monroe Leigh, a Külügyminisztérium egykori jogi tanácsadója és a kereskedelmi jog egyik úttörője révén nemzetközi munkába kezdett, amelyet a Virginiai Egyetemen tanított. A Steptoe volt az egyik első cég, amely kereskedelmi joggal foglalkozott. Horlick véletlenül belecsöppent néhány korai kereskedelmi ügybe, és hamar szakértővé vált, ami aztán az amerikai szenátus pénzügyi bizottságának nemzetközi kereskedelmi tanácsadói pozíciójához vezetett. Ezt követte az importigazgatásért felelős helyettes kereskedelmi miniszterhelyettes, majd 1983-ban távozott a kormánytól. Mindkét pozícióban nagy hangsúlyt fektetett a kereskedelmi jog feltörekvő területére. Tanított többek között a Yale Law Schoolon és a Georgetown Law Centerben, és tagja volt a Nemzetközi Jogi Társaság amerikai részlegének végrehajtó tanácsának. Tagja a Külkapcsolatok Tanácsának is. Gyakran tart előadásokat a kereskedelmi jogról és politikáról.

James Carter a Sullivan and Cromwell New York-i partnere. A Yale College-ba járt, egyéves Fulbright-ösztöndíjjal, majd 1969-ben végzett a Yale jogi karán. Nemzetközi érdeklődése miatt csatlakozott a Sullivan and Cromwellhez. Mentorával, John Stevensonnal, a Külügyminisztérium egy másik korábbi jogi tanácsadójával együtt dolgozva Carter az 1970-es évek elején több vezető olajkiszájtási ügyben is részt vett. Az olajválasztottbírói ügyek vezették be a nemzetközi kereskedelmi választottbíráskodás világába, és azóta is

választottbíróági szakértőként dolgozik. Az ABA-ban is aktívan tevékenykedett, ahol sok más mellett

tevékenységei során a nemzetközi joggal foglalkozó szekció elnöke volt, az Amerikai Nemzetközi Jogi Társaságban, amelynek e sorok írásakor az elnöke, valamint az Amerikai Választottbírói Szövetségben, amelynek végrehajtó bizottságát vezeti. Tagja a Külkapcsolatok Tanácsának is.

Mindhárom vezető nemzetközi jogász aktívan tevékenykedik az akadémián, az ügyvédi kamarában és a gyakorlatban, de sokkal inkább specializálódtak, mint az előző generáció, sőt, még saját mentoraiknál - Frank Newman, Monroe Leigh és John Stevenson - is, akiknek pályafutása több pozíciót és több váltakozást jelentett a kormányzat, az akadémia és a magánpraxis között. Nem arról van szó, hogy az FPE utáni generáció e vezetői elhanyagolják a közszolgálatot vagy az akadémiát. Számos tevékenységet kihasználnak és ötvöznek, de mindegyiküknek van egy olyan alapvető szakterülete, amely szakmai pályafutásuk és gyakorlatuk központi eleme. Emellett megerősítik azt az "üreges" hatalmi mezőt, amely lehetővé tette az FPE virágzását. A hatalom az üzleti és pénzügyi szférát képviselő New York, az államot képviselő Washington D.C. és a legitim és legitimáló tudást képviselő Ivy League kölcsönhatásából származik. Végezetül, ellentétben az FPE előző generációjának legtöbb neves tagjával, úgy tűnik, hogy mindannyian középosztálybeli háttérrel rendelkeznek, és hiányzik az elődeik számára oly fontos előkészítő iskolai végzettség.

Következtetés

Az FPE hatalmának külső és belső kihívásai a Kennedy-adminisztrációban bekövetkezett apoteózis alatt és után minden esetben – külpolitikai, kereskedelmi és nemzetközi kereskedelmi választottbíráskodás – az FPE hatalmának gyengüléséhez. Az FPE mögött álló jogi és egyéb tőke lehetővé tette, hogy az állam és a gazdaság irányításában általában véve átvéssze a vihart, de ennek ára az volt, hogy az ellenőrzést átruházta a szakosodottabb és

legalizáltabb csoportokra.

intézmények – a klasszikus szociológia kifejezésével élve munkamegosztás vagy bürokratizálódás. A készlet

a fejlemények megtartották, sőt fokozták magának a jognak a szerepét mindhárom területen, amelyek most már

kölcsönösen erősítő intézményekbe ágyazódva – különösen az elit jogi akadémia mint a tehetségek és a legitimációs doktrína forrása; a vezető vállalati jogi irodák New Yorkban és Washingtonban; az elit nem kormányzati szervezetek, amelyek védik és támadják például az amerikai külpolitika vagy a WTO különböző intézményeit és gyakorlatát; az elit alapítványok, amelyek hidat képeznek az ügyvédi irodák, a jogi akadémia és a nem kormányzati szervezetek világa között; és az intézmények, köztük a Világbank, az IMF és a WTO,

és különböző választottbíróági központok – amelyek mind az Egyesült Államoktól várják a legitimitást.

Ugyanakkor a növekvő munkamegosztás ellenére a jogi egyetemek továbbra is vonzzák az idealistákat, akiket arra neveltek, hogy karrierjüket egy nagyvállalati ügyvédi irodában való elhelyezkedéssel kell kezdeniük.

Az ezekből a kapcsolatokból kialakuló szabályok ráadásul szükségszerűen olyanok lesznek, amelyek az amerikai üzleti berendezkedés érdekeinek és gyakorlatának kedveznek, amely most a tizenkilencedik századi rablóbarók 1980-as évekbeli változatait foglalja magába, valamint azoknak, akik ezt a berendezkedést szolgálják, beleértve az ügyvédi irodákat is. Ezek az ügyfelek kombinációjának aktualizált és legalizált változatai.

érdekek és ügyvédi eszmék, amelyeket az FPE életének korai szakaszában hoztak létre – és hasonlóan a jog előmozdításával

és az ügyvédek, legitimálva szerepüket a nemesi kötelesség vagy jogi idealizmus befektetésével és csatornázásával, ugyanakkor ügyfeleik általános érdekeit szolgálva. Az amerikai jogi fegyverek – a felperzselt föld pereskedés, az amerikai média kijátszása – nagy jelentőséggel bírnak ezekben a helyzetekben.

Ezek a normák és gyakorlatok egy olyan erőteljes erőfeszítés kezdetét jelentik, amely az USA globális piaci dominanciájának legitimálására irányul. Az ezeket a gyakorlati területeket tartalmazó transznacionális jogi területek egyre inkább amerikai anyagból állnak össze. A tárgyalt példák mellett rámutathatunk a neoliberális közgazdaságtanra adott jogi válaszra is, amely a külföldi segélyek, valamint a Világbank és az IMF politikájának alapját képezi. A jogászok asszimilálták a támadást, és sikerült

a "jogállamiság" a fejlesztési támogatás kulcsfontosságú elemévé válik, amelyet gyakorlatilag a terület összes szereplője támogat – beleértve a befektetési bankokat és az üzleti tanácsadókat is, akik ugyanolyan keményen dolgoznak a játékszabályok USA-barát változatának globalizálásán.

A terület szerinti elemzésünk feltárja az ellentéteket és a folytonosságokat az FPE nagy neves személyiségei és az általuk létrehozott jogi vállalkozások és technológiák között: a hatalmas ügyvédi irodáktól a jog legitimálásáért versengő jogi iskolákon át a jogi szakterületekig, amelyek egy-egy szakterület és annak irányultságának letéteményeseiként szolgálnak. Valójában a második rész valamennyi esettanulmánya tökéletesen illusztrálja az intézményesülés és az autonómia folyamatát. Meglehetősen lassú indulást látunk gyakran kétértelmű kontextusokban és kétes stratégiákban (például az emberi jogok retorikájának mozgósítása a hidegháborús politikában vagy ügyvédek bevonása az olajvitákba), majd hirtelen felgyorsulást, amikor a társadalmi, politikai vagy gazdasági verseny becsatornázódik ezekbe a különböző jogi színterekbe, hogy hozzájáruljon azok intézményesüléséhez. A kereskedelmi szintéren például a kereskedelmi viták legalizálódnak és "szabályalapúbbá" válnak, drámai ellentétben egy korábbi időszakkal, amikor a kereskedelmi kérdéseket nem tekintették "valódi jogoknak". A három történet közötti hasonlóságok valóban ugyanazt a professzionalizálódási folyamatot mutatják, amely új területeken jelentkezik.

A jog sikerének egy másik módja, ha a jogászok azon képességére gondolunk, hogy az állam vezető intézményein belül és azok között fennálló külső konfliktusokat azáltal kezeljék, hogy azokat joggá alakítják. A választottbíráskodásban, a kereskedelemben és az emberi jogokban a "start időszak" az, amikor a versengő csoportok egy újonnan kialakuló területet csatatérként használnak, ami ahhoz vezet, hogy a jogászok azzal gyarapodnak, hogy mindkét félnek eladják a fegyvereiket. A jogi mező az állam meghatározásáért és ellenőrzéséért küzdő,

egymással versengő frakciók közötti csere irányításával és megkönnyítésével jár sikerrel. Az egyes részterületeken belüli intézményeknek sikerül megismételni és menedzselni - és így "képviseelni" a kívülről háborúzó frakciókat.

A legalizálás ára bizonyos fokú autonómia, még akkor is, ha a szabályok és a gyakorlatok inkább az USA-nak kedveznek.

a rendszer legitimitása. A Bush-kormányzat¹ reakciója számos területen az, hogy mint a legtöbb erős nemzet, nem szabad veszítenie. Ennek megfelelően láthatjuk a globális felmelegedéssel, a Nemzetközi Büntetőbírósággal, a ballisztikus rakéták elleni szerződéssel, valamint az acéllal és a WTO-val kapcsolatos kezdeti, de később megváltoztatott álláspontot. Az iraki háborút is valószínűleg lehetett volna valamilyen módon igazolni, hasonlóan a koszovói háborúhoz, de a Bush-kormányzat úgy döntött, hogy más indokok alapján jár el. A kormány az emberi jogokra hivatkozott, és ez továbbra is a legszélesebb körben támogatott indoklás, de a megközelítés nagyon különbözött Clinton elnökétől. Nem meglepő, hogy különösen Soros György vezeti a kampányt.

Bush ellen, pontosan azért, mert Bush¹ aláássa a világ kapitalista rendszerét, amit Soros és mások olyan keményen dolgoztak, hogy felépítsék és törvényesítsék. A jog és az ügyvédek szerepét ezért még mindig vitatják azok, akik az 1980-as években a jobboldalról a berendezkedés ellen a legnagyobb kihívást jelentették.

Az ebben a fejezetben tárgyalt átalakulások a jog helyzetének fennmaradására és megerősödésére utalnak az Egyesült Államokban a század folyamán. A jogi szakmában a legmagasabb státusz még mindig azoké, akik a nagyvállalati ügyfelek és a nemes kötelesség kombinációját testesítik meg, amely segít megteremteni a legitim játékteret ezen ügyfelek számára. A General Electric főtanácsadója például az ügyvéd-államférfi szerepének megerősítését szorgalmazta, amely szerinte a legjobban a házon belüli tanácsadókkal, nem pedig az ügyvédi irodákkal boldogulhat.³⁷ A jogalkalmazás sikere azonban az FPE hatalmának körülhatárolására irányuló minta része is. A kiszolgálása.

szinte viszonylag autonóm és reformista "államként" a II. világháborút követő időszakban, hála különösen a hidegháborúban, túléltek a támadást, de csak úgy, hogy a törvényt bebetonozták és elvesztettek néhány

a cselekvési szabadságukból – beleértve a szabadságuk egy részét, hogy "a törvény felett" cselekedjenek. "

Végül fontos megjegyezni, hogy ezek nem az amerikai kivételesség példái. Hasonló folyamatok más országokban is zajlanak, de más időzítéssel. Éppen a jog és a jogászok termelési módjának megfelelő eltérő ritmusokat és eltérő mintákat kell figyelembe venni más országokban. A jog helyét tekintve különböző országok között zajló import- és exportfolyamatok központi szerepet játszanak a nemzetközi jog területén folyamatosan végbemenő átalakulások megértésében.

Bibliográfiai esszé

Ez a fejezet nagymértékben támaszkodik a közösen publikált munkáinkra. Első könyvünk, a *Dealing in Virtue: International Commercial Arbitration and the Construction of a Transnational Legal Order* (University of Chicago Press 1996) a nemzetközi kereskedelmi választottbíráskodás fejlődését vizsgálta a második világháborút követő időszakban. A második, *The Internationalization of Palace Wars: Lawyers, Economists, and the Contest to Transform Latin American States* (University of Chicago Press 2002), az amerikai állam átalakulását vizsgálta az 1960-as évek óta, valamint a globalizációs folyamatok átalakulását, amelyek az amerikai székhelyű technológiák és megközelítések – beleértve a jogi megközelítéseket is. A nagy ügyvédi irodák szerepének tárgyalása különösen a "The Confrontation Between the Big Five and Big Law: Turf Battles and Ethical Debates as Contests for Professional Credibility", 29 *Law & Social Inquiry* 615-38. (2004).

A fejezet egy folyamatban lévő munkán is alapul, amely konkrétan a külpolitikai intézményrendszer felemelkedésére és a jog szerepére összpontosít az amerikai gyarmati vállalkozásokban, különösen a Fülöp-szigeteken. Ezekben a különböző kutatási projekteken közös az a megközelítés, amely összekapcsolja a belpolitikai és gazdasági fejleményeket a nemzetközi szinten zajló fejleményekkel. A nemzeti állam feletti ellenőrzésért folytatott "palotaháborúk" gyakran nemzetközi terepen zajlanak. A külpolitikai intézményrendszer felemelkedésének, hanyatlásának és újjáéledésének feltárása megmutatja, hogyan használták fel külügyi szakértelmüket és kapcsolataikat az Egyesült Államokon belüli pozícióik kiépítésére.

Az ebben a fejezetben alkalmazott megközelítés a néhai Pierre Bourdieu szociológiájából származik, amelyet tömören kifejtett Pierre Bourdieu és Loïc Wacquant, *An Invitation to Reflexive Sociology* (University of Chicago Press 1992) című könyvében. Nem a motívumokra és ideológiákra összpontosít, hanem inkább egyes csoportok stratégiáira, leginkább a külpolitikai intézményrendszerre. Ennek megfelelően a "stratégia" a "gyakorlat mezői" által formált tevékenységekre utal, és nem feltétlenül öntudatos tevékenységek bármilyen konkrét instrumentális céllal – mint például egy birodalom kiépítése

vagy egy
külpolitikai intézmény. A megközelítés azt is hangsúlyozza, hogy a jog szerepe az Egyesült
Államokban

Az államokban és másutt mindig is a hatalom egymással versengő formái - beleértve más
diszciplináris megközelítéseket, például a közgazdaságtant is - vitatják. Ezt a fajta megközelítést
dolgozza ki Christopher L. Tomlins is, "Law's Disciplinary Encounters: A Historical Narrative,
Law 34&

Society Review (2000)911.

Az e fejezet alapjául szolgáló szakirodalom négy nagy kategóriába sorolható. Az első a 19th. század végére és a 20th. század elejére és az FPE-vé vált jogászok korai történetére összpontosít. Ennek a fejlődésnek a környezetét Swen Beckert: *The Monied Metropolis: New York City and the Consolidation of the American Bourgeoisie* (Cambridge University Press, 2001), amely az ügyvédek és az üzleti élet világát mutatja be. A korabeli ügyvédi hivatásról szóló munka nagymértékben adós Robert Gordonnak, aki kidolgozza az elit ügyvédi "skizofrénia" fogalmát. Az ő megközelítését dolgozza ki a "The Ideal and the Actual in the Law: Fantasies and Practices of New York City Lawyers, 1870-1910" című könyvében, Gerald Gawalt szerk. *The New High Priests: Lawyers in Post-Civil War America* (Greenwood Press 1984). Mi használjuk a kifejezést, de hajlamosak vagyunk mind az ügyfelek szolgálatát, mind a közszolgálatot egyetlen stratégia részének tekinteni, amely az ügyvédeket és az ügyfeleket egyaránt szolgálja. Az ügyvédi kamara másik hasznos vizsgálata a századfordulón Michael J. Powell, *From Patrician to Professional Elite: The Transformation of the New York City Bar Association* (Russell Sage Foundation 1988). A tevékenységek keveredése jól látható Nancy Lisagor és Frank Lipsius. *A Law Unto Itself: The Untold Story of the Law Firm Sullivan & Cromwell* (Morrow 1988). A Fülöp-szigeteken teljes erővel megjelenő külpolitikát ábrázolja Stanley Karnow, *In Our Image: America's Empire in the Philippines* (Ballantine Books 1989). Az idealizmus és a realizmus keveredését elméletileg Martin Sklar, *The United States as a Developing Country* (Cambridge University Press 1992), gyakorlati szempontból pedig George A. Malcolm, *American Colonial Careerist* (Christopher Publishing House 1957) című memoárja mutatja be.

A második az ebben az időben létrehozott intézményekre és a század folyamán végzett tevékenységükre összpontosít - különösen a filantróp alapítványokra és a Külkapcsolatok Tanácsára (CFR), valamint az olyan kapcsolódó szervezetekre, mint az Amerikai Nemzetközi Jogi Társaság és az Amerikai Jogi Intézet. A CFR történetét általánosságban ismerteti Peter Grose: *Continuing the Inquiry: The Council on Foreign Relations from 1921 to 1996* (A *Külkapcsolatok Tanácsa 1921-től 1996-ig*) című könyvében. *Council of Foreign Relations Press* (*Külkapcsolatok Tanácsa*, 1996). Ezen intézményekről és a külpolitikai intézményrendszer szerepéről és az azokban betöltött szerepéről hasznos vizsgálatokat tartalmaz Harold Berman, *The Ideology of Philanthropy: The Influence of the Carnegie, Ford, and Rockefeller Foundations on American Foreign Policy*. (Syracuse University of New York Press 1983); Ellen Condliffe Legemann, *The Politics of Knowledge: The Carnegie Corporation, Philanthropy, and Public Policy* (University of Chicago Press 1989); Leonard Silk és Mark Silk, *The American Establishment* (Basic Books 1980); Judith Sklar, szerk. megj., *Trilateralism, the Trilateral Commission, and Elite Planning for World Management* (South End Press 1980).

A harmadik szakirodalom életrajzi jellegű, és vagy egyénekre, vagy olyan szűk csoportokra összpontosít, amelyek tevékenysége évtizedeket ölel fel. Különösen érdekes Kai Bird, *The Chairman: John J. McCloy, the Making of the American Establishment* (Simon and Schuster 1992); Kai Bird, *The Color of Truth: McGeorge Bundy and William Bundy, Brothers in Arms* (Simon & Schuster 1998) William H. Harbaugh, *Lawyers' Lawyer: John W. Davis élete* (University Press of Virginia 1990). Geoffrey Hodgson, *Az ezredes: Henry Stimson élete és háborúi* (Alfred A. Knopf 1990); Walter Isaacson és Evan Thomas, *The Wise Men: Six Friends and the World They Made* (Simon and Schuster 1986). Geoffrey Kabaservice, *Kingman Brewster, His Circle,*

and the Rise of the Liberal Establishment (Henry Holt and Co. 2004); Ralph Eldin Minger, *William Howard Taft and United States Foreign Policy: The Apprenticeship Years 1900-1908* (University of Illinois Press 1975). Warren Zimmerman, *First Great Triumph: How Five Great Five*

Az amerikaiak világhatalommá tették országukat (Farrar, Strauss, and Giroux 2002).

A negyedik szakirodalom az emberi jogok és a kereskedelmi jog fejlődésének krónikája. Az emberi jogi szakirodalom különösen gazdag, többek között Ann Marie Clark, *Diplomacy of Conscience: Amnesty International and Changing Human Rights Norms* (Princeton University Press 2001); William Korey, *NGOs and the Universal Declaration of Human Rights: A Curious Grapevine* (St. Martin's Press 1998); William Korey *The Promises We Keep: Human Rights, the Helsinki Process, and American Foreign Policy* (St. Martin's Press 1993); Jonathan Power, *Like Water on Stone: The Story of Amnesty International* (Northeastern University Press 2001); Howard Tolley, Jr., *The International Commission of Jurists: Global Advocates for Human Rights* (University of Pennsylvania Press 1994). A főbb résztvevők életrajzai is nagyon hasznosak, többek között Jeri Laber, *The Courage of Strangers: Coming of Age with the Human Rights Movement* (New York: Public Affairs 2002) és Aryeh Neier, *Taking Liberties: Four Decades in the Struggle for Rights* (Public Affairs 2003). Az emberi jogok intézményesülésének jó tárgyalása Tamar Jacoby, "The Reagan Turnaround in Human Rights", *Foreign Affairs* 64:1071-72 (1986). A kereskedelemmel kapcsolatos kérdésekben nagymértékben támaszkodtunk Steve Dryden, *The Trade Warriors: USTR and the American Crusade for Free Trade* (Oxford University Press 1995). A kereskedelmi jog legújabb fejleményeit meggyőzően mutatja be Peter Drahos és John Braithwaite, *Information Feudalism: Who Owns the Knowledge Economy?* (The New Press 2002).

A szövegben külön nem hivatkozott idézeteket az alábbiakban közöljük: Az első idézetek, amelyek William Howard Taft Fülöp-szigeteki küldetését írják le, Minger 2. oldaláról származnak, míg a Fülöp-szigetek amerikai képre való felépítéséről és a Fülöp-szigeteknek a filippínók javára történő megtartásáról szóló idézetek Karnow 197. oldaláról. A CFR-ről és annak az izolacionizmus elleni támadásáról szóló idézet Hodgsontól származik, 385. o. Az idézet az antikommunista fenyegetésről, mint az establishment hatalmának forrásáról a Selyem, 200. o. című könyvből származik. McCloy kijelentése a CFR-ből való toborzásról ugyanebből a forrásból származik, 202. o. Bird kijelentése McCloyról és az amerikai establishmentról Bird McCloy-életrajzából származik, 18. o. McCloy álláspontjainak leírása ugyanebből a forrásból származik, 18-20. oldal. Kabaservice megjegyzése Brewster Yale-i projektjéről a Kabaservice-ben található, p. 289. A Nemzetközi Jogászbizottság alapítóinak azon kijelentése, miszerint attól tartottak, hogy a hidegháborúban a másik fél "ellopta a nagy szavakat", Tolley-től származik, 29. o., az ICJ új megközelítéséről szóló idézet pedig ugyanebből a forrásból származik, 51. o.. Az idézet, miszerint az emberi jogok a trilateralizmus "erkölcsi álarca" voltak, Sklar-tól származik, p. Dryden 29., p. közli 37, a Heinz-től származó idézetet a külügyminisztérium általi rossz bánásmódjáról. George Ball megközelítésének leírása Drydenből, 42. o., William Eberle és Harold Malmgren véleménye pedig szintén Drydenből, 165. o. származik. Dryden, 344. o., az öregdiákok számára a boom leírását adja a
Az Egyesült Államok kereskedelmi képviselőjének hivatala.

¹Geoffrey Kabaservice, *Kingman Brewster, His Circle, and the Rise of the Liberal Establishment* (Henry Holt and Co. 2004) 99. o.

² Id. at306 .

³ Ralph Eldin Minger, *William Howard Taft és az Egyesült Államok külpolitikája*: (University of Illinois Press 1975), a következő címen: *The Apprenticeship Years 1900-1908* (University of Illinois Press 1975). 2.

⁴Stanley Karnow, *Képmásunkban: Amerika birodalma a Fülöp-szigeteken* (Ballantine Books 1989) 170. o. Karnow szerint: "AZ erkölcsi kötelességtudattól vezérelve úgy vélték [az USA], hogy felelőségük, hogy kivételes társadalmuk szellemi és anyagi áldásait az új birtokuknak ajándékozzák - mintha a gondviselés őket jelölte volna ki arra, hogy megmentői legyenek. Így a szigetvilágban töltött fél évszázad alatt az Egyesült Államok elutasította, hogy gyarmati hatalomnak bélyegezzék, sőt a *gyarmati* szót is kitorölte hivatalos szótárából." p. 197.

⁵Id.

⁶George A. Malcolm, *Amerikai gyarmati karrierista* (Christopher Kiadó 1957) p. 23.

⁷Id. 98.

⁸ Geoffrey Hodgson, *Az ezredes: Knopf: Henry Stimson élete és háborúi* (Alfred A. Knopf). 1990), a 56.

⁹Id. 385.

¹⁰ Leonard Silk és Mark Silk, *The American Establishment* (Basic Books 1980), a következő címen: *The American Establishment* (Basic Books 1980). 200.

¹¹Id. 202.

¹²Kai Bird, *The Chairman : John J. Mccloy, the Making of the American Establishment* (Simon and Schuster 1992), 18. o.

¹³ Id. 18-20.

¹⁴ Kabaservice, fenti megjegyzés.

¹⁵ Id. 289.

¹⁶Howard Tolley, Jr., *A Nemzetközi Jogászbizottság: Az emberi jogok globális szószólói*. University of Pennsylvania Press 1994), p. 29.

¹⁷Id at 51.

¹⁸Louis Sohn és Thomas Buergenthal (szerk.), *Az emberi jogok nemzetközi védelme*. (Bobbs-Merrill 1973).

¹⁹Richard Lillich és Frank E. Newman, *Nemzetközi emberi jogok: A jog és a politika problémái* (Little Brown 1979).

²⁰Interjú a kongresszus akkori tagjával.

²¹Külföldi segítségnyújtásról szóló törvény szakasz1973,a 32.

²²Judith Sklar, szerk., *Trilateralism, the Trilateral Commission, and Elite Planning for World Management* (South End Press 1980), 29. o.

²³Interjú a Human Rights Watch korai vezetőjével.

²⁴Tamar Jacoby, :The Reagan Turnaround in Human Rights," *Foreign Affairs* 64:1071-72 (1986).

A kereskedelmi harcosok: USTR és az amerikai keresztes hadjárat a
²⁵Steve *szabadkereskedelemért*
Dryden,
(Oxford University Press 1995) p. 37.

²⁶Id. 42.

²⁷ Id at 165.

²⁸Id. at344 .

²⁹Kereskedelmi interjú #1, 4. o.

³⁰ Id. 11.

³¹ Kereskedelmi interjú

#2. ³²Kereskedelmi interjú

#3, p.2. Kereskedelmi

³³interjú #4, p. 5.

³⁴ Id.

³⁵ Id.

³⁶Kereskedelmi interjú #5, p. 13.

³⁷"Hol' az ügyvéd? " *The Economist*, 2004. március 18.